

Kalotaszeg Reménye

„Várván a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését.” (Titusz 2:13)

33-34. szám, 2019. január-február

Keresztény szellemiségű havilap

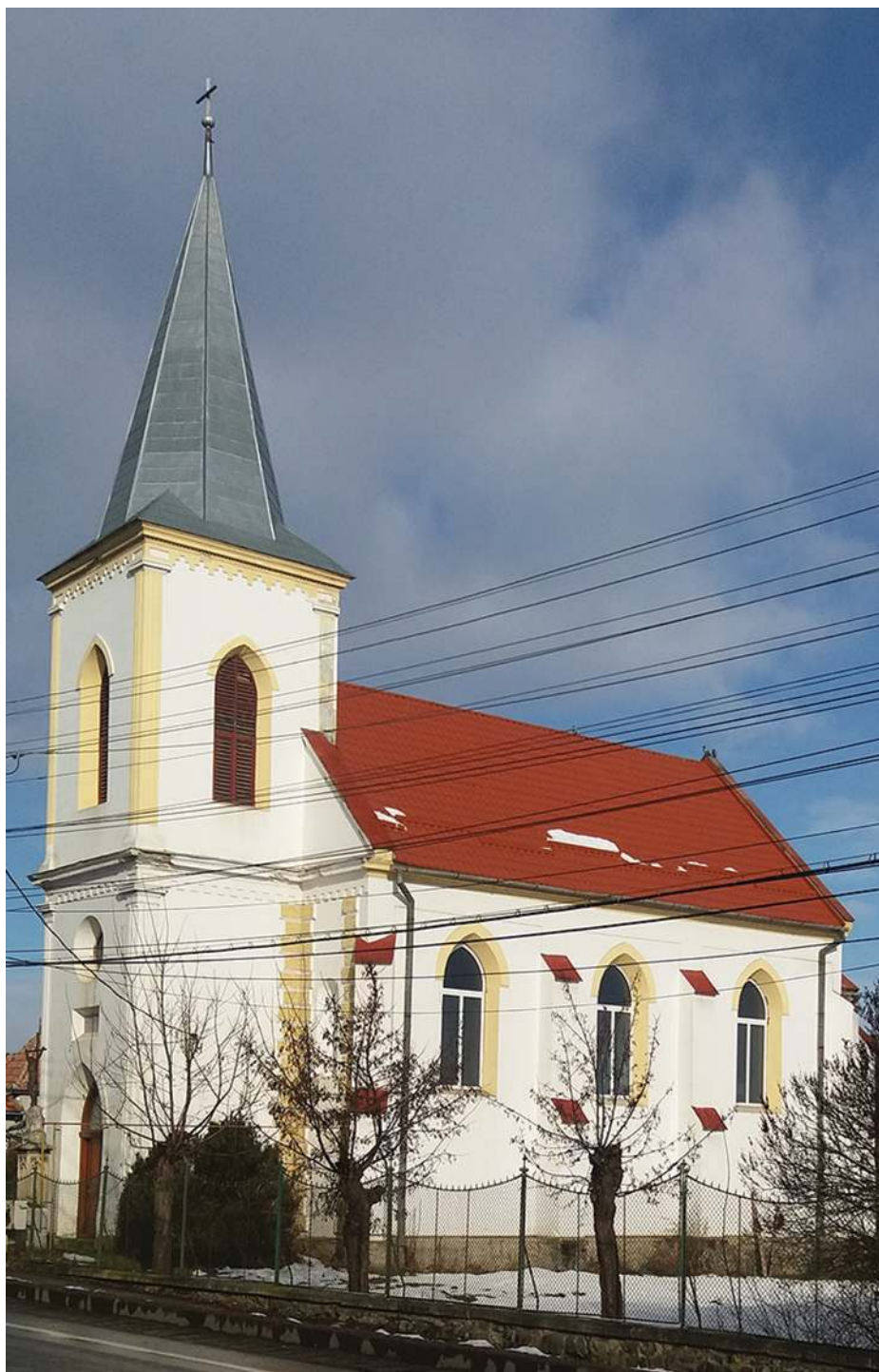
Egészségünk:

A cukorbeteg láb

Egy nagyon fontos témáról fogunk jelen cikkünkben foglalkozni. Hazánkban, mint egyéb fejlett vagy fejlődőben levő országokban is, elterjedt betegség a cukorbetegség (románul *diabet*, tudományosan *diabétesz*).

A cukorbetegség egyike a széles körben elterjedt *krónikus betegségeknek*. Krónikus betegségnek nevezzük azokat a betegségeket, amelyek hosszú lefolyásúak és az életminőség csökkenéséhez vezetnek. A cukorbetegségben szenvedő betegnél hosszú távon szövődmények (complicații) alakulnak ki. Az orvostudománynak az egyik fontos feladata, hogy ha már megvan a krónikus betegség, azaz, ha már úgy mond, megtörtént a baj, akkor ennek a következményeit, vagyis szövődményeit, próbálja meg a lehető legjobban lecsökkenteni.

(folytatás a 2. oldalon)

A gyalui, 1905-ben, Mester János szászfenesi plébános adományából épült római katolikus templom. A gyalui római katolikus közösség jelenleg 30 lelket számlál.

(folytatás a 1. oldalról)

Egészségünk:

A cukorbeteg láb

küld a vérbe. Az inzulin az a vegyi anyag, amelynek segítségével a vérben levő cukor a szervezetben felhasználódik.

Tudniillik, a cukor vagyis tudományosan a glükóz, (glucozä) az energia hordozója szervezetünk-

Jelen cikkünkben a cukorbeteg lábról fogunk szólni, ami a cukorbetegségnek egyik súlyos szövődménye.

A cukorbetegségre majd bővebben és behatóbban máskor fogunk rátérni. Tény az, hogy ez egy gyakori betegség és sok esetben tehetünk valamit a megelőzése végett. Vannak olyan esetek, amikor a diabétesz már gyerek, vagy tizenéves korban áll elő. Ezek a betegek inzulinra szorulnak, és valójában nem lehet semmit a betegség kialakulása ellen tenni. A felnőttkorban kifejlődő cukorbetegség viszont életmódbeli változtatásokkal jó eséllyel megelőzhető. És ha már a diagnózis fennáll, sok függ attól, hogyan állunk hozzá a betegség szövődményeinek megakadályozásához.

Tartalom

Kalotaszeg Reménye

33-34. szám, 2019. január-február

Egészségünk	1
A testi-lelki egészség és gyógyulás nyolc alapelve (4. rész)	5
A hónap receptje	12
Igemorzsák.....	12
Ahol a pénznek helye van	16
Krisztus iskolája (4. rész).....	19
Rejtvény	23
Tönkrement házasságok kézikönyve (3. rész)	23
Kalotaszegi Istenes vers.....	34
A legfőbb jó.....	38
Kalotaszegi mese	41

A cukorbetegség egyik velejárója a periferiás (környéki) neuropátia, amikor is az idegek elveszítik érzékenységüket. Az orvos itt a páciens lábfejének érzékelő képességét vizsgálja.

Mi a cukorbeteg láb és miért alakul ki?

Testünkben a vércukor szintje megnövekedik minden étkezés után. Ez működésbe hozza a hasnyálmirigyet, amely inzulint

ben. A testben mindig szükség van egy alap-cukorszintre. A cukorbetegség során azonban ezen folyamatok egyensúlya felbomlik valamilyen formában és ez oda vezet, hogy a szervezet már nem tudja a

Táplálkozási piramis

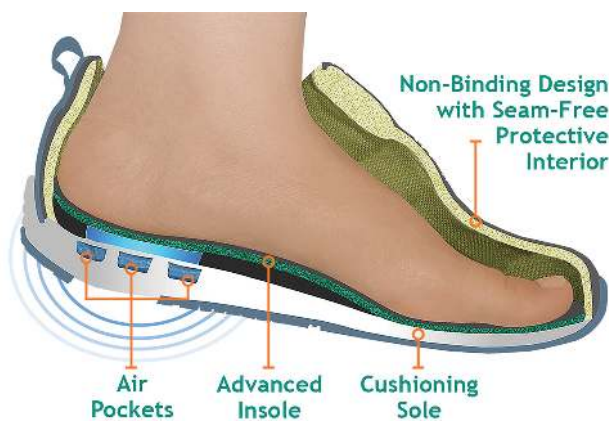
Cukorbeteg táplálkozási piramisának egyik változata.

cukorszintet szabályozni. Az étkezés során így egyre magasabb koncentrációban lesz jelen a cukor a vérben. Ennek pedig következményei vannak a szervezetre nézve:

1. A hosszú távon való megnövekedett vércukorszint káros hatást gyakorol a vérerekre. A vérerek falának károsodása gyengébb vérellátáshoz vezet. A gyenge vérellátás jelei lehetnek a fáradékony, fázós lábak és ha egy bizonyos távolság megtétele után fájdalom lép fel a lábikrában.
2. A magas vércukorszint károsítja az idegeket. Az idegkárosodás jele lehet a zsibbadás és ennek sokféle változata – például olyan érzés, mintha hangyák járkálnának a lábon. Ugyanakkor meggyengült érzékeléshez is vezet. Már nem érez úgy a láb, ahogy kellene.
3. A cukorbetegség köztudottan gyengíti az immunrendszert is. Ezért a cukorbetegknél könnyebben állnak elő fertőző betegségek.

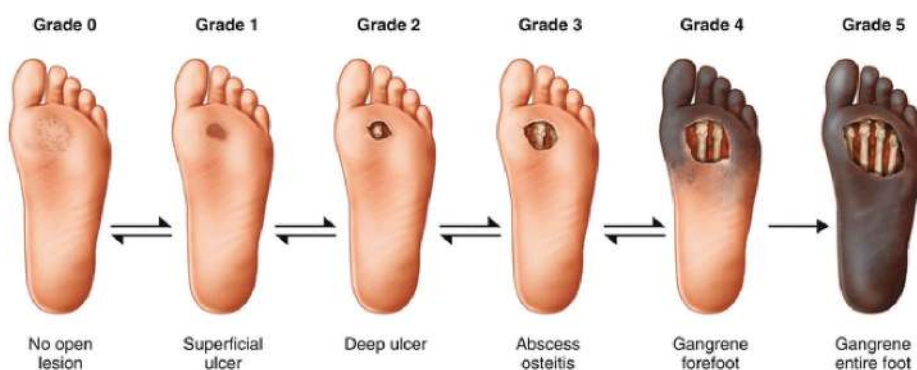
Egyéb olyan hatásai is vannak a cukorbetegségnek, melyekkel témánkra nézve célszerű foglalkozni. Három dolog jellemzi A cukorbeteg lábának a következő három jellemzője van:

- a). Károsodott vérellátás;
- b). Rosszul működő idegek, és;
- c). Egy meggyengült védelem a kórokozókkal szemben.

A cukorbeteg lábát védő speciális lábbeli

Dysvascular foot breakdown - Natural history

A lábfejen (talpon) levő fekély előrehaladási fokozatai cukorbetegség esetén.

És most lássuk hogyan működik ez a gyakorlatban.

Tegyük fel, hogy valaki cukorbetegségben szenved - és nem vigyáz eléggé magára. Lábaiban a vérellátás és az idegzet már amúgy is gyengül.

Történetesen egy napon egy kicsi kő kerül a cipőjébe. Normális esetben észlelné, hogy valami nyomja a lábát, viszont, mivel az idegek elveszítették a jó érzékelési képességüket, pár napig nem érzi meg. Végül egy mosakodás során észreveszi, hogy egy bőrkeményedés állt elő, ami már szinte fekélyessé lett.

Vagy: másvalaki olyan cipőt hord, amely szorítja elől a lábujját. Egy szép napon, amikor lehúzza a zokniját, észreveszi, hogy azon a helyen, ahol a cipő a lábujját nyomta, egy kis fekély(seb) keletkezett. Sokféle lehetősége van e sebek kialakulásának, amelyek a meggyengült immunrendszer miatt könnyűszerrel el is fertőződnek.

A megállapítható törvényszerűség az, hogy a cukorbeteg láb nem érzi meg, ha valami nyomja vagy sérti, és ebben áll a dolognak a nyitja. Majd, miután

a seb elfertőződött, orvosilag már egy meredek lejtőről beszélünk. Sebészeti munkásságom alatt megállapíthattam, hogy nem egyszer kellett már ujjat, vagy egész lábfejet amputálni a cukorbetegnél kialakult lábfertőzés miatt.

Lábfürdőkör történő lábápolásra ajánlott dörzskő

Melyek lehetnek tehát a cukorbeteg láb tünetei?

Figyeljünk a következő jelekre:

- A fájdalom- és hőmérséklet érzékelése a lábon csökken.
- Száraz bőr a lábon.
- Zsibbadás a lábfejen, olyan érzés mintha vattán járnánk, vagy mintha hangyák futkosnának lábunkon.
- Szűrő vagy égető érzés, főleg éjjelente.
- Pír, dagadás és melegség a lábon, amely azonban nem jár fájdalommal.

Mit tehetünk azért, hogy a cukorbeteg láb kialakulását elkerüljük?

a). Ha cukorbetegséget állapítottak meg nálunk, akkor kövessük mindenben az orvosi előírásokat. A tabletták, vagy az inzulin szedésének a célja az, hogy a vércukorszintet normális szinten tartsa. Ezen gyógyszerek beszedésének elhanyagolása oda vezet, hogy a vércukor hosszú távon magas marad, ami rendkívül káros a véredényekre, meg az idegekre nézve.

Ám ha a diabéteszben szenvedő betartja az orvosi utasításokat, akkor ezen folyamatok nagyon lelassulnak. Szedjük tehát következetesen az előírt gyógyszereket és járjunk el a megfelelő ellenőrzésekre.

b). Ha valamilyen bőrkeményedést, fekélyt vagy bármilyen gyanús sebet fedezünk fel lábunkon, ne késlekedjünk orvoshoz menni. Gyakran a házilag végzett terápiák ezen esetekben nem vezetnek jóra. Cukorbetegség esetén ne kockáztassunk, hanem forduljunk azonnal a felkészült szakemberhez.

c). Lehetőség szerint szerezzünk be kényelmes, meleg cipőket. A túl szűk lábbelit, avagy a műbőrből készültet, amelyekben a láb izzad, és nem lélegzik, kerülni kell. A lényeg, hogy a lábbeli ne legyen olyan, amelyben a láb valamilyen nyomásnak van kitéve. Ilyen célból cipőbetéteket is lehet már kapni.

d). Végezzünk megfelelő lábápolást.

Mit jelent ez? Lehetőleg napon-ta szánjunk egy pár percet lábaink jó karban tartására.

– Ennek a keretén belül először is vizsgáljuk át lábfejünket, nincs-e véletlenül rajta repedés, bőrkeményedés, netán fekély. Ilyenkor a talpat, sarkot is át kell nézni, segédeszközzel használjunk tükröt, vagy bízzunk meg valakit e feladatra.

– A lábápolás második lépése az, hogy lábainkat meleg vízbe áztatjuk. A víz legyen kellemesen meleg, ne túl forró. Ajánlott a 35C fokos víz. A vízbe áztatás ne haladja meg az 5 percet.

– Ezután következik a szárítás. Száraz törülközővel töröljük szárazra lábunkat, fordítsunk figyelmet az ujjak közötti helyekre.

Ezeket is töröljük meg, hiszen az ezen helyeken fennmaradó nedvesség alkalmas a lábgombás megbetegedésekre.

– Negyedik lépésként távolítsuk el egy dörzsölő kő segítségével a talpunkon levő bőrkeményedést. Ez áztatás után valamelyest meglágyul és ilyenkor alkalmas a ledörzösléshez. Ilyen követ patikában vagy üzletekben lehet találni.

Figyelem – itt a megszokott talpi bőrkeményedésekről van szó. Tyúkszemek, szemölcsök, vagy egy-egy nyomási ponton keletkezett bőrkeményedést orvosilag kell eltávolítani!

– Ezután szenteljünk némi figyelmet körmeinkre. Fontos, hogy körmeink is tiszták, ápoltak legyenek. Ajánlott körömrészelőt használni körömvágó, vagy olló helyett, ugyanis az utóbbi kettővel könnyebben okozhatunk sebeket az ujjunkon. Mint már említettük, a sebettől, még ha kicsik is, lehetőleg óvakodnunk kell, hiszen a cukorbetegség miatt a fertőzés kockázata nagyobb.

–Végül pedig kenjük be lábunkat – az ujjak közötti helyek kivételével – egy kevés bőrápoló krémmel.

Ezen dolgok betartása által sok rosszat el lehet kerülni. Mint említettem, egy cukorbeteg lábon könnyen alakul ki a fekély, és ez könnyen elfertőződhet, ami pedig sok rosszhoz vezethet.

A megelőzés köztudottan mindig is a leghatékonyabb módszer a betegség, a baj elkerülésére.

Éljünk hát e lehetőséggel! A lábápolás ezen módszere nem csak cukorbetegnek ajánlott, hanem mindenki számára, azért, hogy lábunk egészséges, ápolat lehessen.

Minden kedves olvasónak kívánok jó egészséget a már elkezdődött 2019-es évre – és egész életünkre!

Rupárcsics Arnold,

orvos gyakornok, Németország

A 2. típusú cukorbetegség gyakran összefügg az elhízással. Ennek ellenszere pedig, a zsírszegény, rostús táplálkozás mellett a rendszeres testmozgás is.

A testi-lelki egészség és gyógyulás nyolc alapelve

(4. rész)

A napfény

A nap sugaraival azért szállhat alá a földre, mert a magasság útját járja, s azért lehet minden élet forrása, mivel minden élő szolgája. E gyönyörű jelkép a lelki életben érvényesül csak igazán. Akí az alázat nyitottságában és oszthatatlan odaadásában él, anélkül, hogy tudná, a tökéletesség magaslatait lakja, részese azoknak, az isteni erényeknek, miket soha, semmiféle körülmények között nem birtokolhat az egyéni büszkeség bármiféle különállása.

(Pilinszky János:

Tökéletesség és alázat, részlet)

A napfény által biztosítja Isten a létünkhöz szükséges élő és élettelen környezetet, de a napfény a megteremtője is ennek az élő és élettelen környezetnek. Hippokratész már az ókorban felfedezte, hogy bizonyos betegségek kezelésénél hasznosnak bizonyul. Több mint kétezer évvel ezelőtt a napfénynek ezt a gyógyító felhasználását *helioterápiának* nevezték.

A gyógyító napfény áldásai azóta

is közzismertek: segíti a bőrfelületen a D-vitamin képződését – ami nélkülözhetetlen a csontrendszerünk egészséges fejlődéséhez –, csökkenti a koleszterinszintet, megelőzi a csontlágyulást és csontritkulást, baktériumölő hatása van, fertőtleníti, jóleső melege javítja a vérkeringést, salaktalanítja a szervezetet, számos bőrbetegség gyógyszere, lazítja az izomfeszültséget, kedvező hatást gyakorol az idegrendszerünkre, a legtöbb ember hangulatát javítja, segít optimális koncentrációban tartani azokat a gázokat, amelyeket belélegzünk, ionizálja, vagyis elektromos töltéssel látja el a levegőt, ami igen fontos életműködéseink végzésében.

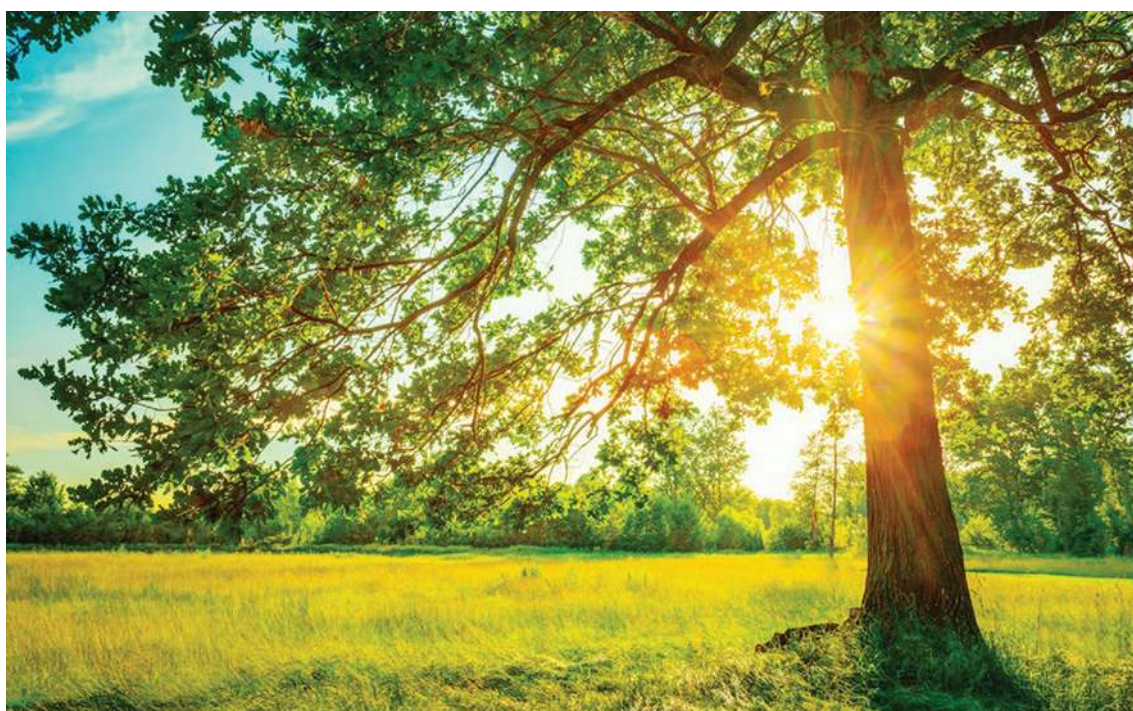
A napfény áldásai a szív- és érrendszerben a testgyakorláséhoz hasonlíthatóak. Csökkenti a nyugalmi pulzusszámot, javítja a szív hatékonyságát. A napfény erősíti

az immunrendszert – amely rendszer a betegségek legyőzéséért és az egészség fenntartásáért felelős. Növeli az ellenanyag-termelést, a fehérvérsejtek számát, normalizálja a vércukrot stb.

A napfény szemünkre és látásunkra is jótékony hatást gyakorol, a mesterséges fényforrások nem pótolhatják azt. Átszövi a körülöttünk lévő teret, világossága, melege nyugtató, bátorító, gyönyörködtető. A napkelte és a napnyugta látványa lelki élményt jelent az ember számára. Mindent összevetve a nap és fénye életünk alapvető feltétele.

„Valóban édes a világosság, és jó a mi szemeinkkel nézni a napot.”
(Prédikátor 11:7)

A napfény lehet gyógyító, de pusztító hatású is. Különösen az ember légkört szennyező tevékenysége következtében lett ez utóbbi számunkra. Az ózonsztratoszféravégképződése, ritkulása következtében az egészségünkre káros sugarak nagyobb mennyiségben érik Földünk felszínét. Emiatt fokozottabban kell ügyel-

A napfényt Isten áldásul szánta nekünk

nünk a napozásra. A káros sugarak különféle szembetegségeket, bőrelváltozásokat okozhatnak, és alapot teremthetnek a bőrrák kialakulásához is. A dél körüli órákban tartózkodjunk a napozástól! Amikor pedig napozunk, mértékkel tegyük, használjunk fényvédő krémet és UV-szűrős napszemüveget.

A túlzott napozás és a rák

A napfényből származó nagy mennyiségű ibolyántúli sugárzás bőrrákot okozhat, a mérsékelt napfény viszont rendkívül hasznos lehet. A napsugár komoly szerepet játszik például a csontritkulás megelőzésében, mivel a koleszterint D-vitaminná alakítja, ami rendkívüli jelentőséggel bír

ból, hogy megakadályozza az életkorral járó csontvesztést. A St. Louis-i Washington Orvosi Egyetemen végzett kutatás szerint egy nő csupán testmozgással évente 2-3%-kal növelheti csonttömegét.

Mi a helyzet a bőrrákkal? Miért ne szedhetnénk D-vitamint és táplálékkiegészítőket, hiszen minden bizonnyal elkerülhetnénk a napsugár okozta rákbetegségek kialakulását? Nem vitás, hogy az emberek nagy része úgy tekint a napsugárzásra, mint ami növeli a bőrrákos megbetegedések számát. A magas dózisu napsugárzás valóban bőrrákot okozhat. Ennek a rákfajtának mintegy 95%-a két típusba sorolható: *pikkelyes* és *alapsejtű* rák. Mindkettőt elői-

nál tragikus, akiknél nem sikerült a gyors és teljes eltávolítás.

A másik bőrráktípus, a *melanoma* egészen más jellegű, mint az előző kettő. Ez az általában sötét színű rákos folt gyorsan terjed, és halálos kimenetelű is lehet. Az USA-ban jóllehet évente csak 34 000 melanomás esetet diagnosztizálnak, ebből azonban mintegy 7 200 (több mint 20%) belehal ebbe a rettegett bőrráktípusba. Világviszonylatban is igen jelentős mértékben terjed. Európában például évente 3-5%-os a növekedése. Ezzel a veszélyes bőrbetegséggel kapcsolatban azonban úgy tűnik, nem az a lényeges, hogy milyen hosszú ideig tartózkodunk a napon, hanem az, hogy leégünk-e, vagy sem. Tehát elsősorban a túl erős napsugárzást kell elkerülnünk.

A mérsékelt dózisu napfény egészséges, sőt még rákot megelőző hatása is lehet. A jelenlegi kutatások szerint a józan mértékkel végzett napozás és a D-vitamin termelése meggátolhatja bizonyos rákbetegségek kialakulását. Például egy rosszindulatú vastagbélrák kialakulása napozás révén akár meg is előzhető. A Washington Egyetem kutatói az Egyesült Államok kilenc különböző területén összevetették a rákos megbetegedések arányát.

Azt tapasztalták, hogy a déli államokban élők között sokkal kevesebb a vastagbélrákban szenvedők száma, mint az északi területeken lakóknál. Amikor a New Mexicó-ban élőket Michigan, Connecticut vagy Washington állam lakóival hasonlították össze, a rákos megbetegedések aránya az északi részeken 50-80%-al magasabb volt. És ez nemcsak a férfiak,

A mérsékelt napozás rák elleni védő hatása bizonyított

az erős, egészséges csontozat kialakításában és fenntartásában.

Az állati eredetű fehérje bőséges fogyasztása jelentős szerepet játszik a csontritkulás kialakulásában. A napsugárzás és a táplálkozás mellett más tényezők is segítséget jelentenek a betegség kezelésében. A testmozgás például alapvető abból a szempont-

dézheti az, ha valaki sokat tartózkodik a napon, hosszú éveken át. De szerencsére e rákfajták lassan növekszenek, és csak a bőrre korlátozódnak. Az Egyesült Államokban az évente mintegy 750 ezer diagnosztizált pikkelyes és alapsejtű rákból csak kb. 2100 (kevesebb mint 1%) válik halálos kimenetelűvé, és leginkább azok-

de a nők esetében is igaz lehet, noha közöttük nem végeztek pontos felméréseket.

Egy másik tudományos kísérlet azokat a kutatásokat tekintette át, amelyek valamilyen kapcsolatot állapítottak meg a rákmegelőzés és a napozás között. A szerző H. G. Ainsleigh számos orvosi dokumentációval támasztja alá, hogy a rendszeres napozás lényeges mértékben csökkenti bizonyos rákbetegségek halálozási arányát. Más kutatókhoz hasonlóan Ainsleigh is megfigyelte azt, hogy a napozás és a rák megelőzése közötti kapcsolat a D-vitaminnak köszönhető.

A D-vitamin és a vele rokon vegyületek ugyanis elfojtják bizonyos rákos sejtek abnormális fejlődését, például a leukémia és a nyirokcsomó-daganat, vagy a mell- és a vastagbélrák esetében.

Azt is kiszámította, hogy a gyakori rendszeres napozás statisztikailag 2000 halálos kimenetelű rákos megbetegedést okoz ugyan évente az Egyesült Államokban, de évi 138 000 más jellegű halálos rákbetegséget megelőz, sőt még további 30 000-t megelőzne, ha az amerikaiak rendszeresen és mértéktartóan napoznának. Ainsleigh a helytelen „napfóbiát”, a napozástól való félelmet teszi felelőssé azért, hogy 1991–92 között a mellrák előfordulása mintegy 17%-kal növekedett.

A napfóbia kialakulásához többek között az is nagymértékben hozzájárult, hogy neves szakértelműek korábban mintegy egy évtizeden keresztül mindent átható napellenes tanácsadó munkát végeztek. Emellett közkedvelté tették a különféle napozókrémeket mint igen hatásos

napsugárgás elleni védőszereket. Ezek azonban nagymértékben hozzájárultak ahhoz, hogy a na-

földig, nem számít, hogy kire hullanak áldásai – jókra vagy gonoszokra. Fontos ezt hangsúlyoznunk,

A napfény az életet biztosító ajándék. Nélküle bolygónk halott lenne.

pozók a kelleténél lényegesen nagyobb dózisban részesüljenek a napfényből.

Ami a napsugárgás és a rákbetegség közötti kapcsolatot illeti, két dolog egészen világos. Először is a *túlzott, mértéken felüli napozás* megnövelheti a bőrrák rizikófaktorát. Másrészt a napozás elkerülése nem a legjobb alternatíva, mivel a hatására a szervezetben termelődött D-vitamin komoly szerepet játszhat a rákbetegség megelőzésében, az egészséges csontozat kifejlődésében és fenntartásában. (Neil Nedley: *Döntő bizonyíték*, BIK, Budapest., 2011, kivonatok a 20. fejezetből.)

A napfény üzenete

A személyválogatás és feltétel nélküli szeretetet a Nap munkája is szemlélteti. Földi létünk alapfeltétele a fény és a víz. Nélkülük halott bolygó lennénk. E két létfenntartó természeti erő az éltető, hatalmas és egyben alázatos szeretetről tanít. Mindkettő, a napfény és az eső is fentről száll alá, és elér egészen a

mert az ember talán legnagyobb kísértése a kivételező, a feltételekhez kötött, a személyválogató szeretet. Magunkat vagy egyeseket előnyben részesítünk mások ellenében. Könnyen elfelejtjük az alapvető erkölcsi törvényt: amit másoktól elvárunk, tegyük meg mi is! „*Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mind azt ti is úgy cselekedjétek azokkal.*” (Máté 7:12)

A Nap fényével arra ad példát, hogy hozzá hasonlóan – méricskélés nélkül – mi is legyünk mások számára áldásul. A szeretet és a szolgálat törvényére tanít. Ahogy a napból árad a fény, az élet feltétele, úgy sugározzuk mi is a körülöttünk lévőkre a szeretetet. Adjunk mi is világosságot, életet, támogatást a világnak, embertársainknak, hogy éljenek, növekedjenek, fejlődjenek, és beteljesedjenek a Teremtő szeretetével. Ez a törvény leleplezi az általános emberi önzést!

Az Írás szerint: „*Az Isten világosságot, és nincsen benne semmi*

*titeket hívtalak-hívlak-idézlek vídítani, segíteni,
ha ujjaim begyén kiállan az akarásszememből fénytelen porba hull a fény
ti élesztitek újjá, ti gazdagszívűek,
ha haldoklók is, a reményt...*

(Szilágyi Domokos:
Hegyek, fák, füvek –
részlet)

Életünk lélegzetvétellel kezdődik, és egy utolsó lélegzéssel ér véget. A köztes időben a légzés által a legközvetlenebb a kapcsolatunk a természettel. Az oxigén a legegyszerűbb létszükségletünk. Minden tevékenységünk energiát igényel, amit a szervezet úgy állít elő, hogy a rendelkezésére álló „üzemanyagot” a sejtekben elégeti. A fűtőanyag a magunkhoz vett táplálékból származik, amit az oxigén segítségével égetünk el.

Újszülött korában majdnem mindenki helyesen lélegzik (közép- és hasi légzéssel), a későbbiekben ez a képességünk alapvetően megromlik. Az életmódunk, az öltözködésünk, tartásunk, a bennünket érő stresszhatások mind befolyásolják, eltorzíthatják légzésünket.

sötétség.” (1 János 1:5) A Teremtő erkölcsi lényé áttekinthet, mint a szabad tér, átlátható, mint az üveg, tiszta, mint a víz, ragyogó, mint a nap, világos, mint a nappal. Annyi zavar, homályosság, bizonytalanság veszi körül az embert, hogy vágyódik a fény után, szeretne minél nagyobb világosságban élni.

Aki világosságra vágyik, Istenhez megy, aki nélküle él, sötétségben van. Istennek annyira lényege a világosság, hogy az első teremtetési napon a fényt alkotta meg legelőbb. Szava nyomán a sötétség hirtelen felfénylett, és áttekinthető világosság áradt szerteszét. Ez a kivilágosodás a megtérés jelképe.

A teremtéshez hasonlóan ezt is ő munkálja az őt kereső lélekben. Egy ember lelki újjászületése az ige szerint a fény születéséhez hasonló horderejű esemény. Amikor feltámad a vágy a bűn és a halál törvénye alatt élő személyben, hogy életrendet változtasson, Isten fénnel, világossággal ajándékozza meg: „Mert Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben is, az Isten ismeretének Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett.” (2 Korintus 4:6)

Ahogy a nap fényt és meleget áraszt a földre, úgy árasztja ránk a nap Alkotója melengető szeretetét. Ő személyválogatás és feltétel nélküli szeretettel szereti teremtményét, még akkor is, ha az rút, ha bűnös, ha taszító, ha ellenséges vagy támadó vele szemben. Ő a „de” és „ha” nélküli szeretettel szeret, gondoskodó, hűséges, kitartó, változatlan, bízó, türelmes, tapintatos, együttérző, lángoló, rendíthetetlen szeretettel szeret, mert ez az ő lényege: igazsága, kegyelme és irgalma a szeretete.

A levegő

Hegyek, fák, füvek, erdők, harag-zöld, azúr menny, szívem rokonai...

*ti vagytok a béke: levegő, hogy lélegezhessék az emberiség,
ti vagytok a fegyver, védekezni, a halál ha újra kísért,
küldtök vakító magasságba,
aggyunk, szemünk szoktatni a végtelekhez...*

ózonleheletű tájak, források, ti erdők csillagai,

Az elégtelen légzés büntetése

Általában felületesen lélegzünk. A rossz testtartás, a hajlott hát csaknem lehetetlenné teszi az egészséges, mély légzést. Tüdőnk kapacitásának csak kis százalékát használjuk. A helytelen üléskor a bordák benyomódnak a hasfalba, így az ott elhelyezkedő szervek vérellátását gátolják. Mondanunk sem kell, hogy ez az egész emésztési folyamatot negatív irányban befolyásolja. A hiányos oxigénellátás pedig fáradtságérzetet, betegségekre való hajlamot, vér-

szegénységet, depressziót, sőt szenilitást okozhat. Minden szervünk, sőt minden sejtünk alapvető szükséglete az oxigén.

„Az oxigént mind a mai napig többek között arra is felhasználták, hogy a szenilitásban az értelmi működést javítsák. Ha szenilis pácienseket helyezünk egy légmentesen lezárt helyiségbe, ahol enyhén megemeljük a levegő oxigénszintjét, az értelmi működés határozott javulása észlelhető. A páciensek aktívabbakká válnak, és nagyobb érdeklődést tanúsítanak az élet dolgai iránt. Jobban tudnak aludni, és saját helyzetük iránti felelősségérzetük is javul.

Miért hozta létre a plusz oxigén ezt a változást? Mert a szenilitás azt is jelenti, hogy az agy artériái megkeményednek. Ennek pedig az a következménye, hogy kevesebb oxigén jut az agyhoz. Ha az agyi artériák még nem is keményedtek meg, mégis hasonló hatásokat szenvedhetünk el, ha nem jut elég levegő a tüdönkbe a felszínes légzés miatt. Ha nem lélegzünk helyesen, az élet szinte minden területén károsítjuk magunkat: megraboljuk az emlékezésünket, alkotókedvünket, koncentrációképességünket. Ugyanez eltompíthatja az értelmi tevékenység olyan fontos és érzékeny pontjait, mint az akaraterő, az értékelés és az ítéletalkotás.

A légzés érzéseinkre, érzelmeinkre is hatással van. Hajlamosak vagyunk arra, hogy negatív érzéseket alakítsunk ki, mint a fájdalom, a harag, a depresszió, önmagunk leértékelése a és hamis bűntudat. Összegezve: az elégtelen légzés megfoszt minket az élet örömetől.” (Vernon W. Foster: *Új kezdet*, Bibliaiskolák Közössége, Bp., 1994, 129. o.)

Légzéstípusok

Háromféle alaplégzés van:

1). A *felső mellkasi* (kulcscson-ti), amikor csupán a tüdő felső részével lélegzünk – legtöbbször a szoros öv, nadrág, nadrágtartó, szoknya, vagy melltartó miatt,

2). Az *alsó mellkasi vagy középlégzés* (rekeszizomlégzés), amikor csak a tüdő középső részébe áramlik a levegő – itt megint csak az elszorított derék és ugyanígy a lecsapott, előregörbített váll akadályozza a helyes légzést.

3). A *hasi légzés*. A helyes *hasi légzés* lényege, hogy belégzéskor a hasfal kiemelkedik, a mellkas enyhén tágul, a rekeszizom lefelé domborodik, ezáltal kinyomja a hasi szerveket. Így a tüdő középső és alsó részébe hatol a levegő, kilégzéskor a folyamat visszafelé ismétlődik: a has és az alsó mellkas összehúzódik, kipurcskítja a levegőt.

Ez a normális légzés. Ha leszoktunk erről, ismét meg kell tanulnunk, és gyakorolnunk is, hogy javítsuk légzésünket, egészségünket, közérzetünket.

A teljes, vagy mélylégzés

A *teljes vagy mélylégzés* összegzi mindhárom légzéstípust, és azok hatásait is. Egyenes gerinccel, emelt fejtartással, hátrafesztett vállakkal végezzük! Csak orron keresztül lélegezzünk! Kezdjük erőteljes *kilégzéssel*, a következő-

képpen: húzzuk be hasfalunkat, szorítsuk össze mell- és bordaközi izmainkat, hogy a lehető legtöbb elhasznált levegőt tudjuk kiprészni tüdönkből. *Belégzés*kor kezd-

Engedjük be lakásunkba a napfényt és a friss levegőt

jük *hasi légzéssel*, majd folytassuk *középlégzéssel*, végül fejezzük be vállaink felemelésével, hátrafesztésével, vagyis a kulcscson-ti légzéssel. Ne szaggatottan, hanem folyamatosan, a légzés természetéből eredő hullámmozgással végezzük az egyes fázisokat.

Légzési ütem

Segít az ütem és a rend betartásában a számolás. Fedezzük fel a saját ritmusunkat! Ez azt jelenti, hogy addig számoljunk a megadott arányok szerint, és olyan ütemben lélegezzünk be és ki, amely jólesik, nem megerőltető.

A friss levegő mély belégzése egész szervezetünket regenerálja

Például, számoljunk el nyolcig belégzéskor. Ezután *tartsuk vissza* a levegőt a belégzési ütem feléig, tehát, ha nyolcig számoltunk belégzéskor, akkor a visszatartáskor számoljunk négyig! A kilégzés a belégzési ütem kétszereséig, azaz ebben az esetben tizenhatig számolva történjen. Megfigyelhetjük az egyes légzési fázisokban, hogy milyen jelentős változások történnek szervezetünkben: minden egyes szakaszban másképp ver a szívünk!

A légzésgyakorlatok hatása

A *vérkeringésre* gyakorolt hatást magunk is megfigyelhetjük, ha a gyakorlatok közben a pulzusunkra helyezzük az ujjunkat. A belégzés alatt a vérnyomás csökken, a pulzus gyorsul, míg a kilégzés alatt a vérnyomás nő, a pulzusszám lassul. A helyes légzés az *idegrendszer* működését is jó irányban befolyásolja. A mélylégzés belégzési fázisában a szimpatikus idegrendszer működik erőteljesebben. (Veszély esetén ez mozgósítja a szervezet erőit. Megfigyelhetjük magunkon, hogy amikor vészhelyzetbe kerülünk, hirtelen belélegzünk, és visszatartjuk a levegőt. Ez ilyenkor a

szervezet ösztönös működése.) Kilégzéskor a paraszimpatikus idegrendszer működése erőteljesebb (ez felelős a szervezet regenerálásáért, megújításáért, segíti annak erőgyűjtését). A rendszeresen alkalmazott légzésgyakorlatok erősítik az idegrendszert, ellenállóbbá teszik a nehézségek elviselésére. *Idegerősítő* légzésnek nevezik azt a gyakorlatot, amikor a visszatartott légzésfázisban enyhén, majd erőteljesebben megfeszítjük izmainkat. Ezt csak rendszeres előgyakorlatok után és mértékletesen végezzük!

A hasi légzés folyamatosan masszírozza az *emésztőszerveket*, és ezzel segíti a pangó béltartalom haladását, hatékonyabbá teszi a vese és a mirigyek működését. A májban lévő vér ki-be pumpálásával fokozza a salakanyagok eltávolítását, elősegíti a méregtelenítést. A jobb oxigénellátás által kedvezően befolyásolja az életfolyamatokat, rendezi szervezetünkben a *sav-bázis egyensúlyt*.

A tiszta, friss, szabad levegő

Ha egy terem egyik sarkában valaki cigarettára gyújt, vagy illatosított sprayt használ, azt egy-két percen belül már a másik sarkokban is érzékelhetjük. Ugyanígy azt a levegőt, amelyet a terem egyik végében kilélegeznek, egy-két percen belül a terem másik végében belélegzik. Az elhasznált levegő oxigéntartalma jelentősen csökken, szén-dioxid-tartalma és a benne lévő más káros anyagok mennyisége pedig nő.

Például egy tanóra alatt anynyira elhasználódik a levegő egy zárt osztályteremben, hogy az óra végére már szinte csak a mások

Töltsünk minél több időt, szeretteinkkel együtt, a tiszta levegőjű természetben

által elhasznált levegőt szívja be mindenki. Nem csoda, hogy az óra végére a teremben lévőök álmosak, fáradtak lesznek. Az agyunk a legérzékenyebb az oxigénhiányra. Mennyire szükséges tehát a friss levegő, a szellőztetés, hogy oxigénben gazdag levegőt lélegezhessünk be! Figyeljünk a szellőztetésre, és ha nincs túl hideg, akkor legyen mindig egy kicsit nyitva az ablak!

Mikor végezzük a légzésgyakorlatokat?

Naponta háromszor, étkezés előtt gyakoroljuk a teljes légzést, és minden alkalommal tízszer végezzük! Szokjunk hozzá, hogy amikor a szabad levegőre kilépünk, vagy a természetben kirándulunk, azonnal végezzünk néhány saját ritmus szerinti mélylégzést. Tanuljuk meg szeretni a teljes légzést, élvezni a levegő „ízét” és tüdönkbe áramlását.

Kezdetben tízszer végezzük, később – ha jól esik – akkor ennek többszörösére is emelhetjük. Amíg azonban nem szokott hozzá a szervezetünk, legyünk mértéktelenek a teljes légzés gyakorlásával. Aki előkészítő gyakorlás nélkül, mértéktelenül túlerőlteti a tüdejét, könnyen tüdőtágulást kaphat.

A mélylégzést – a hasi légzéssel ellentétben – természetesen nem lehet mindig alkalmaznunk, de rendszeres gyakorlásával a napközben végzett légzésünk is mélyebbé, erőteljesebbé és egyben nyugodtabbá formálódik. E légzés gyógyító erejét már régen felismerték. Hatása a test legutolsó sejtjéig kiterjed, javítja, megújítja az ember szervezetét. Érde-

mes megtanulni és rendszeresen gyakorolni!

Az érzelmek és a légzés

„Majdnem mindenki helyesen lélegezve születik erre a világra. Mi romlik el? A helyes légzésre való képesség mélyen az ember emocionális felépítésében gyökerezik... Elnyomjuk érzéseinket, ahelyett hogy kifejeznénk. Ez minden egyes alkalommal korlátozza, akadályozza légzésünket. Végül kialakul elégtelen légzési szokásunk. A légzés tehát lehet az értelmi-lelki egészség kifejeződése, visszatükröződése is. Számos emocionális rendellenességnél a megfelelő légzés a kulcs a gyógyuláshoz és szabaduláshoz.

Dr. Alexander Lowen pszichiáter tanulmányozta a lelki utakadályokat, amelyeket a helyes légzés ellenében építünk ki. A neurotikus és skizoid személyiségekről írott tanulmányai demonstrálják az ember légzésmódja és emocionális rendellenességei között fennálló kapcsolatot.

A skizoid személyiség hajlik arra, hogy légzéskor csupán mell-

kasának felső részét használja, miközben a neurotikus személyiség felszínes rekeszizomlégzéssel veszi a levegőt. Dr. Lowen megállapította, hogy a helyes légzési minta kialakítása hozzásegítette ezeket az embereket, hogy viszszerjék normális életvitelüket.

Szerencsére többségünk nem neurotikus, és nem is skizoid, de ez azért nem zárja ki a helytelen légzésből eredő betegség kialakulásának lehetőségét. Ha jó fizikai és lelki egészségnek örvendünk, hamar learathatjuk a megjavult légzés áldásait. Valakinek a légzését megjavítani viszonylag könnyű eljárás, de az előírásokat pontosan és hűségesen kell követni. Összpontosítást, szorgalmat és állhatatosságot igényel a sok év alatt kialakult beidégződés visszafordítása. A jutalom azonban megéri az erőfeszítéseket.” (Vernon W. Foster: *Új kezdet*, 129–130. oldalak)

Szabó Attila,
biológus, lelkész,
Balatonfüred

(Folytatjuk)

Az érintetlen természet együtt nyújtja a szépség, a friss, tiszta levegő, és a gyógyító napfény áldásait

A hónap receptje

Sárgaborsó leves

Hozzávalók:

1 nagy hagyma, 2 sárgarépa, és 1/4 zellergumó, mind apróra vágva. 3-4 cikk zúzott fokhagyma, 2 nagy krumpli felkockázva, 2 csésze sárgaborsó, 3 evőkanál olaj, ételízesítő, 2-3 babérlevél, só ízlés szerint, aprított petrezselyemzöld, vegetáriánus virsli.

Elkészítés:

A sárgaborsót megmossuk és néhány órára beáztatjuk.

A hagymát, sárgarépát és zellert kevés vízzel, olajjal, ételízesítővel meg egy pici sóval megpároljuk.

Felöntjük vízzel, hozzáadjuk a leszűrt és vízben jól megmosott sárgaborsót, a kockára vágott

burgonyát, a babérlevelet, ételízesítőt, és főni hagyjuk, amíg a borsó megpuhul.

A legvégén hozzáadjuk az aprított petrezselyemzöldet, 3 cikk zúzott fokhagymát és a karikára vágott virsli.

Jó étvágyat kívánok hozzá!

Megjegyzés:

Vegetáriánus virsli a nagyáruházakban, pl. a Cora-ban kaphatunk, a „Produce de post” részlegen, a tejtermékek mellett. Sárgaborsó

ugyancsak olcsón kapható, pl. a Kaufland nagyáruházban, kb. 2-3 lej egy félkilós csomag.

A sárgaborsó egészséges, kellemes ízű, fehérjében és számos fontos tápanyagban gazdag, Magyarországon széles körben termesztett élelem.

Beküldte:

Tésik Melinda,

édesanya, háziasszony,
Bodonkút

Igemorzsák

„Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden utamat jól tudod. (...) Hová menjek a te lelked elől, és a te orcsád elől hova fussak?” (Zsoltár 139:3,7)

Egy hitetlen ember beszélgett egyszer egy hívő kislánnyal:

– Adok neked egy narancsot, ha megmutatod, hol van az Isten – mondta a férfi.

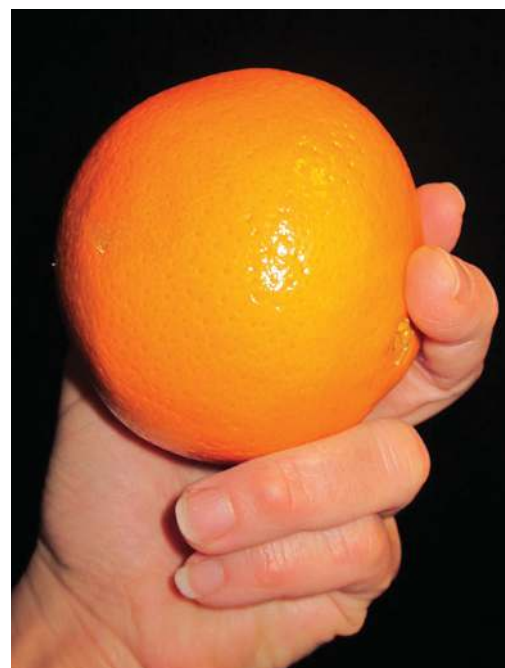
– Én pedig kettőt adok Önnek, ha megmutatja, hol nincs – felelte a kislány.

„Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk...” (Cselekedetek 17:28)

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsidók 11:1)

– Csak azt hiszem, amit látok! – hangoztatják sokan, amikor indokolni akarják azt, miért nem hisznek a Bibliában leírt dolgokban: Istenben, angyalokban, régi történeti leírásokban és csodákban – vagy a megígért feltámadásban és az örök életben.

Pedig a hitetlen emberek is hisznek. Nap mint nap.

Nem látjuk a röntgensugarakat, mégis elhisszük, igaz amit az orvos kiolvas a röntgenfelvételtől. Kevesen értik, valójában miként is

működik a mobiltelefonjuk, mégis használják.

Engedjük, hogy az orvosok elaltassanak és a műszerekre kapcsoljanak a műtét előtt... hogyan merjük rájuk bízni magunkat? Hiszen mi már nem szólhatunk bele abba, amit velünk tenni fognak...!

Elhisszük, hogy a gyógyszerdobozban pontosan az van, amit rajta ír, és bevesszük a kiírt gyógyszert. Miért? Ott voltunk a gyógyszergyárban? Láttuk-e hogyan állították össze azt a tablettát? Hátha valamely örült gyilkos került oda, és azzal szórakozott, hogy egyik-másik dobozba gyógyszernek kinéző mérget tett? Persze, mi reméljük, hogy nem....

Felszállunk a repülőre, és hiszszük, hogy a pilóta épelméjű, felelős ember, és nem vezeti neki az utasokkal teli gépet egy hegycsúcsnak... habár már ilyen is történt. Hisszük, reméljük.

Beülünk a leintett taxiba, és elindulunk vele. De honnan tudjuk, hogy nem valami gyilkos, perverz, vagy szervkereskedő, vagy ki tudja ki ül a kormánykeréknel? És így tovább.

A normális élet lefolyásához is bizonyos hit szükséges.

De végül is miért hiszünk számunkra láthatatlan, vagy általunk nem irányítható dolgokban?

Azért, mert kénytelenek vagyunk rábízni magunkat egy bizonyos tekintélyre, amely ígéri, hogy minden rendben lesz. Mert érezzük, hogy állandó, beteges gyanakvásban nem lehet élni ezen a világon.

Bízunk az orvosokban, gyógyszergyártócégekben, hisszük, hogy a repülőtársaság csak jól ellenőrzött pilótákat alkalmaz, a rendőrség pedig nem engedne veszélyes elemeket ülni a taxi volánjához. Hiszünk a vízművekben, akik felől reméljük, hogy csak iha-

Templomaink bizonyítják, hogy az ateizmus támadásai ellenére az Istenbe vetett hit megmaradt. A magyarókeréki református templom e tél decemberén.

tó vizet engednek folyni a csapból.

Ezenkívül hisszük, hogy léteztek fáraók, hunok, Árpád házi fejedelmek, Szent István király, keresztes háborúk, mohácsi vész, erdélyi fejedelemség, 1848-as forradalom – pedig sosem láttuk ezeket. De hát hinnünk kell a történészeknek: mi okunk lenne mindezekben kételkedni?

És akkor hogyan állunk a legmagasabb tekintéllyel, a Teremtővel?

Meggondolatlanul leseperjük-e az asztalról Isten gondosan elénk helyezett bizonyítékait?

A Biblia történelmi leírásait, adatait már jórészt a Biblián kívüli források is igazolták. Erkölcsi tanításánál szebb és helyesebb nem született az ember földi létezése során, egyetlen társadalomban

A Kárláshegy északi oldala

Az alkotó és pusztító Shiva egyik megjelenítésének, Kala Bhairavának imádása Nepál fővárosának, Katmandunak egyik shaivishta templomában (a shaivismus egy olyan hindu vallási irányzat, mely a többmillió hindu istenség közül Shivát tartja a legfőbb hatalomnak).

sem. Az eddig szóló próféciaik pontosan beteljesedtek. A valódi tudomány igazolja az intelligens, jóakarató Tervező létezését.

A Biblia szerető Istene, és az örök élet csodás ígérete minden megfáradt, és sebzett szívű embert Őfele vonz...

Miért állnánk hát ellen?

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Máté 11:28 – Új Prot. Ford.)

❖ „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” (János 14:6)

A Tibetben, Nepál északi határa fölött van egy hegy, a 6.638 méter

magas Kajlásh (tibeti nyelven Gang Rinpócse¹), melyet négy vallás: a tibeti bon, a hinduizmus, a buddhizmus és a dzsainizmus is szentnek tart.

A zarándokok nem merik megmászni, mert hitük szerint ott lakik Siva, a pusztító hindu istenség.

A világ minden táján élő pogányok hisznek a különböző ártó démonokban, gonosz szellemekben és szeszélyes megveszélyes istenségekben, félnek tőlük, és ezért nem – vagy csak végső esetben – mernek behatolni az ezek területének tartott szakadékokba, veszélyes, halálhozó lavinát meg kőgörgeteget

rejtegető meredek hegyoldalakra...

Ám milyen csodás hír: a mi Istenünk, az egész világ teljhatalmú Istene, a drága, önmagát megálázó Krisztus nem egy haragvó, kiszámíthatatlan, öldöklő hatalmasság, akitől rettegni kell, s akit jó minél messzebb elkerülni.

Nem, hanem Ő maga hív: „Jöjjetek énhozzám...”², hogy Őáltala, Ővele menjünk az Atyához, Aki maga szeret minket.

Isten – az Atya, a Fiú, és a Szentlélek – jelenti számunkra magát az életet.

¹ Gang vagy Kang havas csúcsot, míg Rin po cse értékeset jelent. A Kailash elnevezés pedig valószínűleg a Kelasha szanszkrit szóból eredhet, melynek jelentése: *kristály*.

² Máté 11:28

❖ „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Máté 22:39)

Dr. Walter Thomas Wolston angol orvos (1840-1917) éppen egyik betegét vizsgálja. Hirtelen izgatottan siet be valaki:

– Doktor úr, ég a háza!

Wolston teljes erejéből rohanni kezd az otthona felé. Sokan vannak már odagyűlve, vedrekkel, szekerekkel, vizeshordókkal: már folyik az oltás. Ekkor veszi észre, hogy nem az ő háza, hanem a szomszédé áll lángokban.

– Hála Istennek! – sóhajt fel megkönnyebülve.

De azon nyomban meg is döbben, átérezve önző mivoltát:

– Ha úgy szeretném a szomszédomat, mint magamat, most nem tudtam volna örülni annak, hogy „csak” az övé ég...

Elkeseredik, miközben átvilálgat rajta a sok kellemetlen emlék, amikor nem engedelmeskedett Isten szeretet-parancsának.

Átérti, hogy habár köztisztelőben álló polgár, valójában elveszett bűnös: megváltásra van szüksége!

A következő időszakban megtalálja a szabadulást Krisztusban.

Dr. Thomas Wolston

Orvos-igehirdetővé válik, akinek azontúl mindig két hírt, egy rosszat és egy jót is el kell mondania:

„– A rossz hír az, hogy egyikünk élete sem megfelelő Isten előtt: elveszett bűnösök vagyunk.

– De a jó hír az, hogy Krisztus által mindenki új életben járhat, megszabadulva bűneitől!”

Találtunk-e valaha nagyobb értékű bankjegyet, tömött pénztárcát, vagy drága mobilt az utcán? Vagy szerettünk volna ilyesmire bukkanni? Örültünk volna neki?

Vagy: gondoltunk volna-e arra, hogy a mi örömünk ára abban a pillanatban egy másik ember gondja és bánata...?

„Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Galata 2:20)

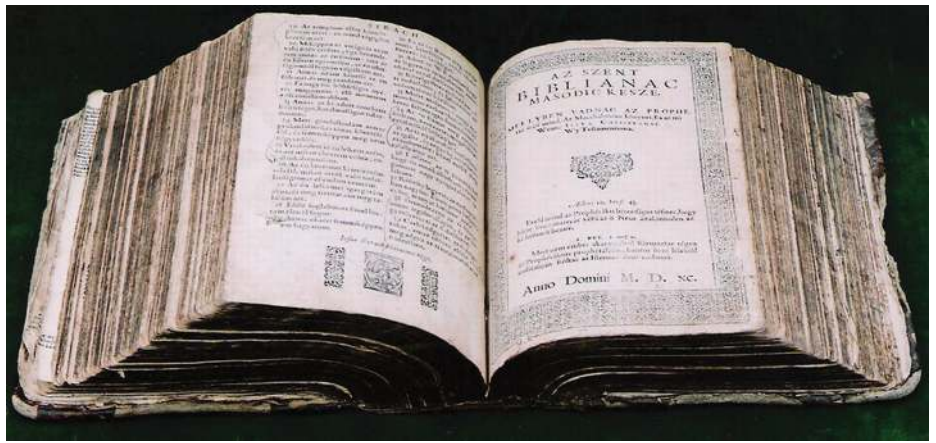

**Michelangelo arcképe.
Daniele da Volterra (1509-1566)
műve.**

❖ „A te szádnak törvénye jobb nekem, mint sok ezer arany és ezüst.” (Zsoltár 119:72)

2002-ben, az egyik New York-i múzeum raktárában valaki véletlenül rátalált egy valódi, Michelangelo Buonarrotti (1475-1564) által készített rajzra. Annak idején egy árverésen 60 dollárt adtak érte, de sem az eladó, sem a vevő nem mérte fel az igazi értékét – melyet most utólag a szakértők tíz millió dollárra becsültek!

Hmmm... milyen jó lenne, ha egy nap minálunk is egy ilyen ér-

A vizsolyi Biblia (a Károli Gáspár fordította Szentírás) eredeti példánya

tékre bukkannánk. Lássuk csak: merre keressük? Esetleg a pincében? Vagy a padláson?

Vagy éppen a polcon, a többi könyv között...?

Talán már rájöttünk, mely kincsről van szó: a Szentírásról.

Bólogatunk, de tudjuk, hogy ha eladnánk is, csak pár lejt érne... és a legdrágább, bőrbe kötött új Biblia is legfeljebb csak két-három napi kereset megfelelője.

De Bibliánk értéke nem a régiségében, kötésében vagy papírjában rejlik. Nem, hanem ez a térkép, amely elvezet az igazi boldogságra, és a legszebb, minden képzeletet felülmúló országba, amelyhez képest az e földi legnagyobb vagyron is csak szemétnak tűnik.

De hány ember számára e házukban heverő könyv semmit, vagy szinte semmit sem jelent...!

Kérjük Istent, hogy kenje be szemünket szemgyógyító írral.

„... kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus

Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.” (Filippi 3:8)

„Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy (...) és szemgyógyító írral kend meg a szemeidet, hogy láss.” (Jelenések 3:18)

❖ „Ettől fogva kezdje Jézus prédikálni, és ezt mondani: Térjete meg, mert elközelgetett a menyeknek országa.” (Máté 4:17)

Egy fiatalember egyre fáradtabban tapossa a pedált a vidéki úton, a szép, németországi dom-

Melyik irányba haladunk?

Szeretlek Jézusom

*Szeretlek Jézusom, tudom, enyém vagy.
E világ örömet nekem már nem ad.
Sosem becsültem örömid oly nagyon,
Ha egykor szerettelek, az most vagyom.*

*Szeretlek téged élttem s halálomban.
Dicsérlek téged öröm s bánatomban.
A legvégső pontban ezt kiálthatom:
Ha egykor szerettelek, az most vagyom.*

*Ha Isten trónjánál leszek majd ott fenn,
Az elhagyott nyomort mind elfelejtem.
Ott, a koronám tartva majd mondhatom:
Ha egykor szerettelek, az most vagyom.*

bok között. Végül egy, az úton arra járó helyi emberhez fordul:

– Bocsnat, messze van vajon még X. helység?

Az kissé humoros szemvillanással válaszol:

– Hát, Önnek még kb. negyven ezer kilométer...

élet értelmét. És az évek folyamán egyre kiégettebben, kimerültebben érezzük, hogy nemhogy közelednénk, hanem mintha egyre távolabb kerülnénk célunktól.

És akkor talán meghalljuk Jézust, Aki így szól:

– *Térjete meg!*

A fiatalember csodálkozva mered az illetőre:

– Hogyan?

– Kérem, Ön az ellenkező irányban halad. Ha így folytatja, meg kell kerülnie az egész Földgömböt ahhoz, hogy célba érhesen. De ha visszafordul, akkor az első úton balra kanyarodva hamarosan be fog érni a faluba.

Hányan vagyunk, akik küszködünk, fáradunk egész életünkön át, hogy elérjük a célt: a boldogságot, a beteljesedést, az

A megtérés mai nyelvhasználatban megfordulást, visszatérést jelent.

Valóban, alapigénkben Jézus mintha ezt mondta volna:

– Forduljatok vissza, mert már közel van a mennyország!

Ó, milyen közel van! Itt van, nem messze egyikőnkől sem – csak engednünk kell, hogy a Szentlélek rávegye lábunkat az Élet Útjára, és őrizzen meg azon minden napon az Úr Jézus eljöveteleig.

„Hogy keressék az Urat, talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnkől sem...” (Cselekedetek 17:27)

A fenti cikk alapja **Gerrid Setzer**: *Élet új távlatokkal – Gondolatok A-tól Z-ig* (Evangéliumi Kiadó, Budapest, 2018) című könyve volt.

Összeállította: **J. E.**

Ahol a pénznek helye van

Visszaemlékszem gyermekkoromra, mennyire értékes volt számomra az aprópénz. Igen, szerettem ha volt pénzem, és már akkor is „megdolgoztam” érte. De hogyan?

Hát, a túrós puliszkát nemigen szerettem akkoriban. Csakhogy ez az étel elég gyakran került az asztalra abban az időben. Mivel mást nem kaptam helyette, kénytelen voltam egy kicsit fogyasztani, főleg mert ehhez ígéret is társult: minden alkalommal, amikor eszek belőle, ötven banit kapok!

Hmmm... rájöttem, hogy ezzel a dologgal jól lehet keresni! s ezért

mindig titkon örültem, amikor megtalálta édesanyám – és alig vártam a vasárnapot, amikor a varrógép fiókjából ki lehetett keresni a jól „megérdemelt” aprópénzt.

Ezután pedig már futottam is a falu közepébe, a „kalodához”, ahol a többi gyerekkel együtt türelmetlenül vártuk Jenő bácsit – aki számárszekerén szokott átjönni ilyenkor Mérából, a világ

legfinomabb fagylaltjával. Azért mondom, hogy a világ legfinomabbja, mert azóta sehol olyan finomat nem ettem, mint amelyet a mérai Jenő bácsi készített...

De most térjünk a címre: hol van a pénz helye az igaz keresztény életében?

Amint láttuk, gyermekkoromban a pénzt jól elérhető helyen, a varrógép fiókjában tartottuk.

Én úgy gondolom, a pénz nagyon jó helyen van akkor is, ha a markunkban van, vagy a zsebünkben lapul – hogy amikor szükségünk van rá, helyesen tudjuk elkölteni.

De egy helyen ne legyen az: semmiképpen se zárjuk a szívünkbe.

A Biblia így ír erről:

„Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogván, némelyek eltévedtek az igaz hittől, és magokat általszegezték sok fájdalommal.” (1 Timóteus 6:10)

A pénz nem önmagában rossz, sőt áldott eszköz lehet, a jó Isten ajándéka. De aki a pénz szerelmésévé válik, az elszakad a hittől és Istentől, mivel e dolog foglalja el

életében azt a helyet, amely csak egyedül az Urat illeti meg.

„Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.” (Lukács 12:21)

A pénz szeretete az, ami a kárt okozza, és nem maga a pénz.

Ha helyes a róla alkotott felfogásunk, akkor csupán egy eszköz lesz számunkra, és nem merülünk bele határtalan gyűjtésébe.

Mert vagy az Istennek fogunk szolgálni, vagy a pénznek.

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a

Fagylaltárus Budapesten a hatvanas években

másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Máté 6:24)

Vannak azonban, akik mindent megtesznek azért, hogy minél több pénzt és egyéb, múlandó földi javat halmozzanak fel.

Erről ezt mondotta tanítványainak az Úr:

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” (Máté 6:19-21)

De vajon melyek azok a maradandó, mennyei kincsek, amelyek soha meg nem romlanak?

Erre is választ ad a Szentírás, a Galata 5:22-ben:

1 Mammon – ezen, az Úr Jézus által a Hegyibeszédben a gazdagság megismerésére használt szó gyökere az arámi mamona: gazdagság.

„De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívésség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.”

Gazdagodjunk hát mindnyájan e drága, lelki kincsek által!

„Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet, aki pedig vet a Léleknek, a Lélekből arat örök életet.” (Galata 6:8)

Élet vagy halál illata?

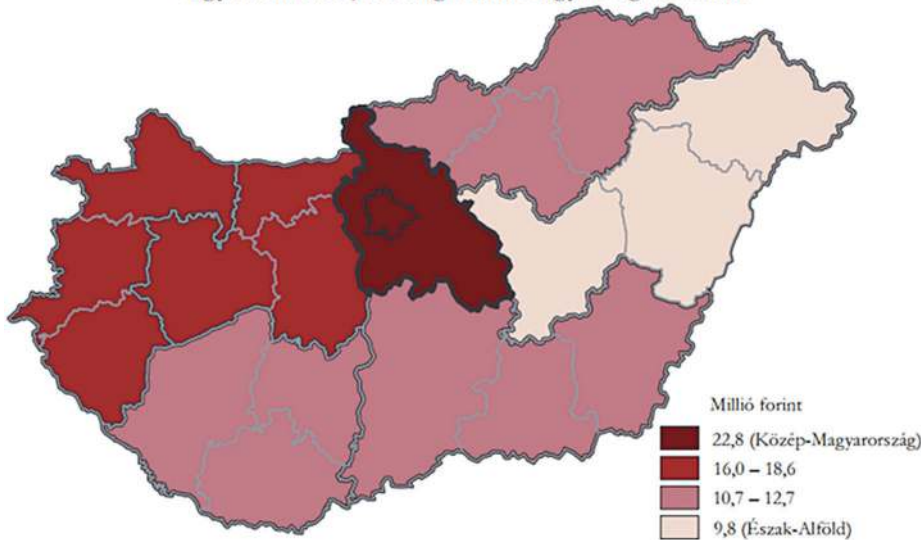
Sokszor ezt szokták mondogatni: „A pénznek nincs szaga!”²

De igenis, van. Sose örüljünk annak a pénznek, amelyet hamissággal szereztünk meg, mivel azon nem lesz Isten áldása – és ezen kívül az életünket is beszennyezi.

2 Flavius Vespasianus római császárnak tulajdonított mondás. Elődjé, Néró i.sz. 68-beli halálát egy évig tartó polgárháború követte, és Vespasianus ez után került a trónra – melyhez egy kiürült államkassza tartozott. Ezt orvosolandó, mindenféle adót kieszelt. A római utcai vizeldéket akkoriban a gyapjúkallózók működtették és a császár végül ezekre is adót vetett ki. Amikor fia, Titusz ezért szemrehányást tett neki, Vespasianus elétartotta a pénzt (pecunia-t), megkérdezve, bántja-e a szaga. E történetre alapozódva, a latin mondás a későbbi időkben csiszolódott ki: Pecunia non olet – A pénznek nincsen szaga. (Forrás: Wikipédia/Rubicon)

Egy háztartásra jutó átlagos nettó vagyon régiók szerint

Magyarország régiói a vagyoni helyzet szerint, 2014-ben

Ne feledjük: csak a becsületes munkával szerzett pénzt hagyja Isten jóvá, csak annak van értéke Őelőtte.

Semmink sincs, amit ne Tőle kaptunk volna. Anyagi javaink is az Ővéi, és azért részesített minket ezekben, hogy életünk során helyesen sáfárgodjunk velük, tudva azt, hogy az ítélet napján majd mindannyiunknak el kell számolnunk sáfárságunkkal.³

³ Sáfár: az adminisztrátor, ügyintéző régi magyar, a Bibliában is használatos megfelelője.

De hát a pénzből soha nincs elég...

Vajon számunkra, keresztyén emberek számára mennyi az „elég”?

Hallgassuk meg hát mit mond erről Isten Igéje a Zsidók 13:5-ben:

„Fösvénység nélkül való legyen a magatok viselete; elégedetek meg azzal, amitek van, mert ő mondotta: nem hagylak el, sem el nem távozom tőled.”

Csak az lehet boldog, aki elégedett is. Az istenfélő embernek a kevés is mindig elég, ám Isten nélkül élve a sok is kevés lesz.

Ugyanakkor annak, aki Istenben gazdag, nem árt meg sem a bőség, sem a szükség. Pál apostol, aki sokat szenvedett a Krisztusért, így ír:

„Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindezenekben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem meg erősít.” (Filippi 4:12-13)

Az elégedett ember tudja, hogy az életben mi a fontos, és nem esik kétségbe ha anyagi veszteség éri. A hívó ember Pál apostollal együtt elmondhatja:

„De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel: mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik.” (1 Timóteus 6:6-9)

Végszó

A Szentírás Isten szava az emberekhez, mely által nap mint nap tanítani szeretne bennünket arra, hogyan éljük életünket ahhoz, hogy már itt boldogok lehessünk. Mert valójában nem attól vagyunk boldogok, amink van, hanem attól, amik vagyunk.

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagytok...” (1 János 3:2)

Mindenek fölött pedig, bármi is történne velünk e földön, ott van számunkra az örök élet reménysége. Ez lelkesítsen minket hátralevő napjainkban – míg meglátjuk Őt visszajönni értünk.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16)

Szallós Erzsébet,
nyugdíjas, Magyarvista

Bármi is történne velünk, ne feledjük azt, hogy Jézus mindig mellettünk van.

Krisztus iskolája

(4. rész)

Isten Lelke a Szentíráson keresztül szól hozzánk, felébresztve lelkiismeretünket.

Bűnvallomás

Szeretnénk-e többet megtudni a bűn lesújtó hatásáról, mely oly könnyen megkörményez és behálóz minket?

A bűn törvényszerűen jelen van a mindennapi életünkben, és vétkeink választófalként állnak közöttünk és Isten között.

„... a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és bűneitek fedték el orcáját tielőletek...” (Ésajás 59:2)

El ne feledjük: mi Jézus harcosai vagyunk, és ellenségünk a gonoszság fedelme, aki tudván, hogy kevés ideje van, a választottakat is el akarja téríteni.

„... leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, mint aki tudja hogy kevés ideje van.” (Jelenések 12:12)

„Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.” (Máté 24:24)

Mi hát a megoldás? Létezik-e számunkra szabadulás? Igen:

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Példabeszédek 28:13)

Lelkiismeretünk a Szentlélek befolyása alatt áll. Amikor Isten Igéjét meghalljuk, felismerjük Isten szentségét, igazságosságát, és irántunk érzett szeretetét. Ekkor hirtelen feltűnik a mindezekkel ellentétben álló jellemünk: lelki rútságunk, önzésünk, és Istennel meg embertársunkkal szembeni közönyünk.

E felismerés nyomán indul el az önmagunkkal való igazi kommunikáció, őszinte beszélgetés: az önvizsgálat.

„Önmagatokat tegyétek próbára, hogy igazán hisztek-e? Önmagatokat vizsgáljátok meg! Vagy nem ismeritek fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Ha nem, akkor még kipróbálatlanok vagytok.” (2 Korintus 13:5 – az Új Protestáns Fordítás szerint)

Átérezve bűneink terhét, keresni fogjuk a lelki nyomástól való szabadulás útját. A folyamat életünk felleltározásához hasonlít: számadást kell adnunk sáfárságunkról Urunknak, beszámolnunk arról, mennyire voltunk hűségesek megbízatásunkban,

Krisztus meghív, hogy tegyük le elé bűneink terhét.

Dohánylevél-érlelő Kubában

a ránk bízott lelki és anyagi javak kezelésében.

Ha beismerjük bűnösségünket e vizsgálati folyamat során, sajnálni fogjuk tetteinket, és mély bánkodással fájlni az elkövetett rosszat.

Másképp az állandó önvád, kárhuztatás és neheztelés terhével való együttélés tönkretenné lelki életünket, ezért ettől úgy szabadulhatunk meg, ha igazi bűnbánattal megvalljuk bűneinket Jézusnak, aki mindig kész megbocsátani nekünk, és megtisztítani minket:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1 János 1:9)

Amint fentebb is idéztük, a Példabeszédek 28:13 szerint a bűnvallomásnak együtt kell járnia a bűn elhagyásával is, ahhoz, hogy irgalmat nyerjünk. Ezért mondja János apostol, hogy Isten az őszinte bűnvallónak nemcsak hogy megbocsát, hanem meg is tisztítja őt, azaz elveszi szívéből a már felismert, meggyűlölt és megvallott bűn iránti vágyat.

Ha hit által és gyengeségünk tudatában fogadjuk hát el a fel-

szabadulást, vágyakozva a tiszta lelkiismeretre, és akkor Krisztussal szüntelen járva kiszabadulunk a bűn rabságából. Új célunkká válik ezen állapot megőrzése, tudatában lévén Jézus szavainak: „... mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15:5)

Csapdák az úton

Keresztyéni utunkon fennáll annak a veszélye, hogy másokat teljes szigorral ítélünk meg, viszont a saját tetteinket elnézően és felületesen kezeljük. Nemde inkább fordítva kellene ennek lenni?

Szintén veszélyes dolog a bűnre emberi szempontok szerint tekinteni, azaz: nem tartani bűnnek valamit, amit pedig a Biblia tisztán annak nevez.

Mindannyian egy adott emberi közösség tagjai vagyunk, és bűnről való felfogásunk gyakran „tömegnyomásra” alakul ki. De mit tegyünk akkor, ha azt látjuk, hogy a környezetünk Isten világos parancsait lábbal tiporja, minket pedig vissza akar tartani attól, hogy jó lelkiismeretünk szerint, és Isten Szava alapján cselekedjünk?

Válaszoljon erre maga az Ige:

„Vajon igaz dolog-e Isten előtt rátok hallgatnunk, hogynem Istenre? Ítéljétek meg!”, és:

„Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek.” (Cselekedetek 4:19, 5:29)

Bátorító üzenet szól mindannyiunknak, akiket leigáztak különböző szenvedélyek: Jézus mindenkin segít, aki őszintén kéri tőle ezt. Új indítékokat ültet belénk, és a rossz jellemvonásokat pozitívrá változtatja.

Csak Tőle kapunk erőt a győzelemre. Ő alakít ki bennünk egy megtisztult keresztény jellemet, eltörölve a beidegződött, romboló szokásokat és jellemvonásokat. Mert:

„Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Galata 2:20)

Fejes Lajos,

nyugdíjas testnevelő tanár,
Bánffyhungad

Szolgáljon végezetül tanulságunkra egy személyes vallomás.

Sokan nem tartják bűnnek azt, amit a Biblia kifejezetten meg nem tilt. Például a dohányzást: írja-e valahol a Szentírásban azt, hogy „Ne dohányozz”?! Nahát akkor...?

Persze, de abban az időben ott, ahol a Bibliát író ihletett emberek éltek, még nem ismerték a dohányt¹, sem egyéb, azóta kifej-

¹ A Közép-Amerikából hozott dohánylevelet Kolumbusz társai, és az azutáni utazók terjesztették el Európában a XVI. század során. A füstölés általi felhasználási módot a majáktól tanulták. Egyéb módok a bagórágás, a burnót (dohánypor)-beszipantás, sőt, az indiánok a dohányt meg is ették. A dohány füstje és anyagai, habár sokáig gyógyszernek tekintették őket, most már kétség nélkül, bizonyított-

lesztett modern kábítószereket. Csakhogy, a Bibliában ez áll:

„Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Isten temploma szent: ezek vagytok ti.” (1 Korintus 3:16-17)

Így hát minden, az orvostudomány által bizonyítottan tette-lelket romboló, káros szokás – akár eddig jött be a gyakorlatba, akár ezután fogják „felfedezni” – Isten Lelke elleni vétek.

Egy magyarországi hívő testvérünk meséli:

„Először iskolás koromban gyújtottam rá, ahogy sokan mások is. Rosszul is lettem tőle, sőt édesapám is megtudta a dolgot, s ezért abba is hagytam.

Szakiskolás koromban már éppen arra voltam büszke, hogy én nem dohányozom. Bezzeg a többiek az iskolai illemhelyen, vagy egyéb eldugott helyeken szívták. De én tudtam, hogy ez a szokás ártalmas, és semmivel sem leszek okosabb tőle. Ezért is csodálkoztam el olyan nagyon, amikor néhány év múlva – kb. huszonegy éves lehettem akkor – már én is ott álltam a dohányosok körében, és rendszeresen szívtam a cigarettát.

Máig sem tudom elmondani, hogyan szoktam rá... csak arra emlékszem, hogy a barátok egyre biztatgattak, kínálgattak – és megtörtént. Először csak keveset, fél dobozzal havonta, de lassan

tan erős függőséget okozó, mérgező hatásúak. Ma a Földön kb. 1,2 milliárd ember dohányozik. A dohányipar elkecseregetten küzd a fiatal nemzedékek megnyeréséért, és rengeteg pénzt költ a törvényhozó politikusok megvesztegetésére. A dohány miatti, egyébként kiküszöbölhető elhalálozások száma világszerte évi 5,4 millió.

eljutottam a napi két és fél – három doboz cigarettáig.

Tizenkilenc év telt el így. Reggelente nagyon csúnyán köhögtem, és sokszor abba akartam hagyni. Éreztem: előbb-utóbb nagy bajba kerülök miatta, de mindig azzal áltattam magam, hogy még egy nap már nem is oszt, nem is szoroz semmit. Majd holnaptól...

Így toltam ki a leszokás idejét hétről-hétre, hónapról-hónapra. Majd, az ünnepek után... és így tovább. Csak ne ma.

Irigyeltem azokat, akik egyszer csak fogták, és letették a csomag cigarettát: én nem voltam erre képes.

Egy idő múlva családot alapí-

de előttem ez volt az egyik nagy akadály.

Sokat imádkoztam e célért, és mindig úgy intéztem, hogy péntek délutánra elfogyjon a cigarettám. Nagy nehezen kibírtam szombat délig, de amikor kijöttünk az Istentiszteletről, mindig görcsben volt a gyomrom, és egész testem a füst után reszketett. Így hát az első utam az imaházból a legközelebbi üzletbe vezetett, ahonnan megvásárolhattam a cigarettát, és újból rágyújthattam.

Ilyen hangulatban panasztam el problémámat lelkészünknek, Háló Sándornak:

– Nem fogok tudni megkeresz-

Világszerte a 13-15 éves kor közötti serdülőknek már a 11 százaléka dohányozik.

tottam. A feleségem áldott, jó aszszony, és habár erősen zavarta az, hogy dohányozom, mivel nagyon szeretett, elviselte.

Megszülettek gyermekeink, és akkor még jobban bántott, hogy képtelen vagyok leszokni róla.

És így érkezett el az utolsó, a tizenkilencedik év. Ez volt a legnehezebb időszak – mert ekkor már Bibliát tanulmányoztunk drága feleségemmel, és úgy döntöttünk, felnőttkeresztség által szövetséget kötünk az Úrral –

telkedni, mert nem vagyok képes abbahagyni a dohányzást!

Ő rám nézett, és ezt válaszolta:

– Te csak dönts el, hogy szövetség által össze akarod kötni életedet az Úrral, határozd el, hogy elfogadod Őt személyes Megváltódnak, és Ő minden akadályt elhárít az utadból!

Hittem is, nem is. De annyira szerettem volna megszabadulni...!

Február vége fele jártunk. Mint mindig, most is úgy intéztem, hogy a cigaretta péntek délután-

Ima által gyengeségünk és bűnösségünk tudatában mindig Hozzá fordulhatunk szabadulásért, és Ő sohasem fog elutasítani.

ra elfogyjon. Szervezetem ekkorra már hozzászokott ahhoz, hogy péntek délutántól szombat délig nem kap nikotint, és csendben túrt: de akkor aztán kegyetlenül követelte, amiről úgy vélte, jár neki!

Azon a péntek estén nem mentem Istentiszteletre, hanem egye-

dül otthon maradtam. Imádkoztam, majd elgondolkodtam: mi lesz velem, Uram, ha megint csak nem sikerül? Mindenki úgy bízik benne, hogy meg tudom tenni, és lám, újra meg újra visszaesek!

Keserű gondolatoktól eltelve, szomorúan térdeltem le az Úr elé, és valahogy így imádkoztam:

Reggeli ima

Szeretnék ma szent, igaz és jó lenni,
Szeretném vágyaim elébed letenni,
Szeretném, ha mindig Rád hallgathatnék,
Szeretném, ha utamat csupán te vezérelnéd.

Szeretnék mindenkor jól, s bölcsen dönteni,
Szeretnék akaratod szerint mindent cselekedni,
Szeretnék ma is parancsolatod szerint élni,
Szeretnék mindig felfelé nézni és sohasem félni.

Szeretnék a bűnnek ellen tudni állni,
Szeretnék erős lenni, ha kísértene bármi,
Szeretnék mindig csak a jóra vágyani,
Szeretnék Veled, Istenem, kézen fogva járni.

Szeretném ha szám csak jót, építőt mondna,
Szeretném ha szavam senkit sem bántana,
Szeretném ha általam Téged meglátnának,
S mindenek csak Téged - dicsérve áldnának! Ámen."

– Drága jó Atyám! Te látod küszködésemet. Nem tudok úrrá lenni szenvedélyemen. Segíts nekem, Uram, mert nélküled elveszek!

Nem volt hosszú az imám, de amikor felálltam térdeimről, hátaozottan eltöltött annak bizonyossága, hogy Ő mellettem lesz, és segíteni fog.

Másnap imaházba mentünk, majd délben, az Istentisztelet után hazajöttünk. Ebéd után lefeküdtem, és egy könyvet vettem elő. Kb. egy fél oldalt olvastam belőle, amikor hirtelen egy szó villant fel elmémben: Cigaretta!

Oly furcsának tűnt: mintha csak a cipőmre, vagy az esernyőmre gondoltam volna. Semmi sem követelte már bennem a dohányt. Akkor hirtelen világossá vált előttem, hogy többé már nem vagyok a rabja!

Azóta nem tudok eléggé hálát adni az Atyának, hogy ezt megtette velem. Sok dohányossal beszélgettem az idők során, akik azt mondták, csupán saját akaratuk révén le tudtak mondani a dohányzásról – azonban vallották, hogy még évek múltán is görcsösen kívánják a cigarettát. Sok év telt el, velem azonban ilyesmi nem fordult elő.

Istennek legyen hála az ő szeretetéért és irgalmáért!

A fenti történet Bácsi Miklós: *Istennel az úton* című könyvének *Hogyan szoktam le a dohányzásról?* fejezete (56-59 oldal) alapján íródott. A kötet több személy bizonyágtételét tartalmazza. (Kiadva Szerbiában, kb. 2002-ben).

(J. E.)

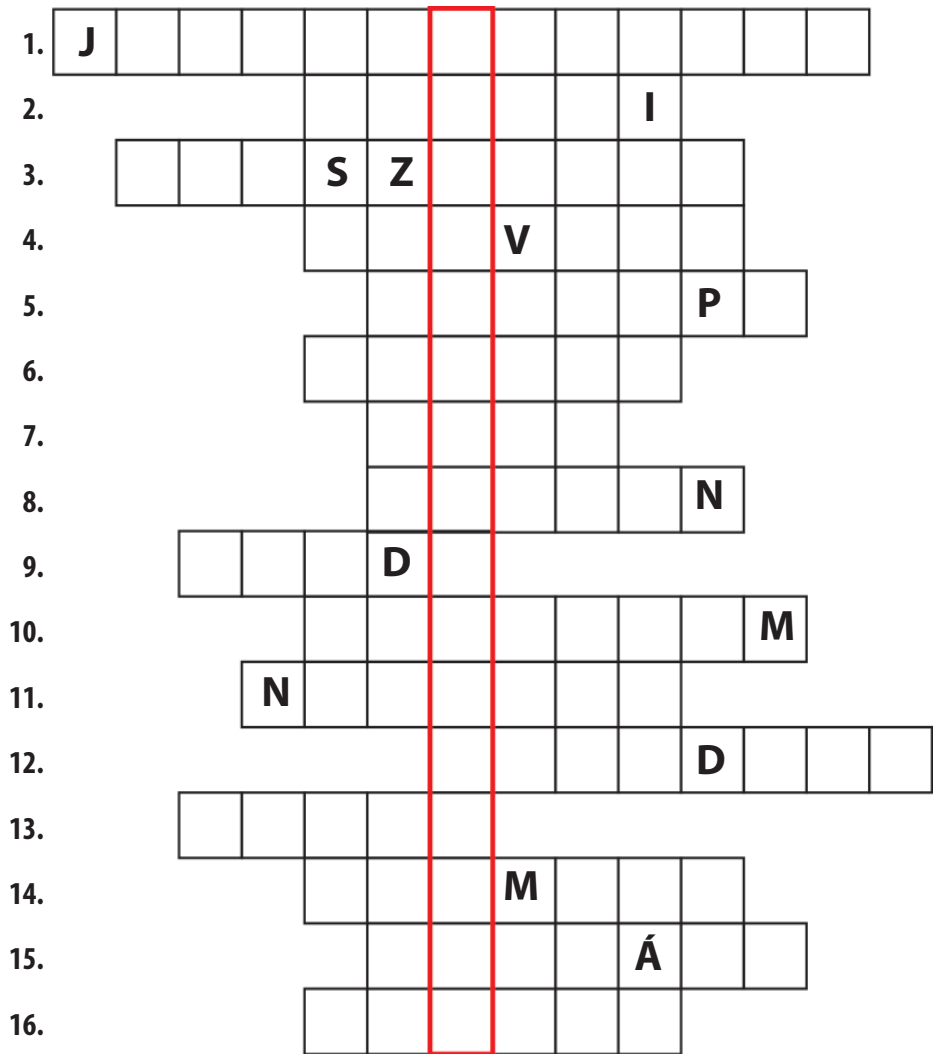
Rejtvény:

Tanuljunk Jézustól!

Milyen Ő?

Írjuk be a kockákba a kért szavakat. A középső oszlopban jelenik majd meg a rejtvény megoldása!

- 1). Az első és egyetlen unitárius erdélyi fejedelem.
- 2). Hazáját szerető.
- 3). Istennek ajánl.
- 4). Aminek tiltott a készítése és imádása.
- 5). E helységben tért meg a Pált és Silást fogva tartó börtönőr.
- 6). Péter apostol testvére.
- 7). Ádám harmadik fia.
- 8). Az első keresztyén vértanú.
- 9). Itt hirdették ki Erdélyben, 1568-ban, a négy bevett vallásfelekezet szabadságát.
- 10). Mindenikünk kap legalább egyet, és nem szabad elásni.
- 11). Itt nőtt fel Jézus.

- 12). Jakab és János apostolok édesapja.
- 13). Az Úr Jézus édesanyja.
- 14). János apostol rabságának szigete.

- 15). Tábita másik neve.
- 16). E próféta könyve a Dániel után következik.

Tönkrement házasságok kézikönyve (3. rész)¹

Megint ez a kellemetlen téma...! Sajnos, mert inkább azt kellene megtárgyalni, amiről van mit. Így hát vágjunk bele.

Tökéletesség

Mindenkinek titkos álma a tö-

¹ E sorozat első két része lapunk 13. illetve 14. számában jelent meg (2017 április és május).

kéletes társ megtalálása. Hosszú listát tudnánk összeállítani arról, hogy milyennek is képzeljük el azt, akivel úgy gondoljuk, boldogok lehetnénk.

És amint a korban és (a sokszor kellemetlen) tapasztalatokban előrehaladunk, egyre részletesebben látjuk, mit is várnánk el a másiktól, és milyen hibák, fogya-

tékosságok azok, amelyek a másik személy iránti vonzalmunkat teljesen meg tudják semmisíteni.

Tökéletesség! Igen, ezt várnánk el egymástól, ha csak lehet... és érdekes, hogy az Úr Jézus is pontosan ezt kívánja meg tőlünk:

„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5:48)

Álljunk meg egy kissé. Mint a mennyei Atyánk? Mi, bűnös emberek, miként lehetnénk oly módon tökéletesek?

...Hogy én is? Különben is, én úgy tudom, hogy csak Isten tökéletes...

A természet tökéletes szépsége a Teremtő szeretetéről és tökéletes voltáról beszél

Isten természetesen minden szempontból tökéletes: a hatalma végtelen, Benne semmi hiba nincs, Ő tökéletesen bölcs, és soha nem tévedhet. De akkor hol léphet be a gyarló ember a tökéletesség szférájába?

Ha elolvassuk az előző verset, azt látjuk, hogy itt az Úr az ellenség szeretetével kapcsolatban beszél a tökéletességről:

„Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátnak fiai, aki felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket is szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e? (...) Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5:44-46,48)

Hmm... az ellenség szeretete? Mi köze mindennek a házassághoz, amelynek a mennyország előszobájának kellene lennie?

Kellene... de erről többet tudnának mondani gyerekeink, vagy azok az olvasók, akik problémás családi légkörben nőttek fel – avagy saját házasságuk (vagy kapcsolataik) válságát is átérték.

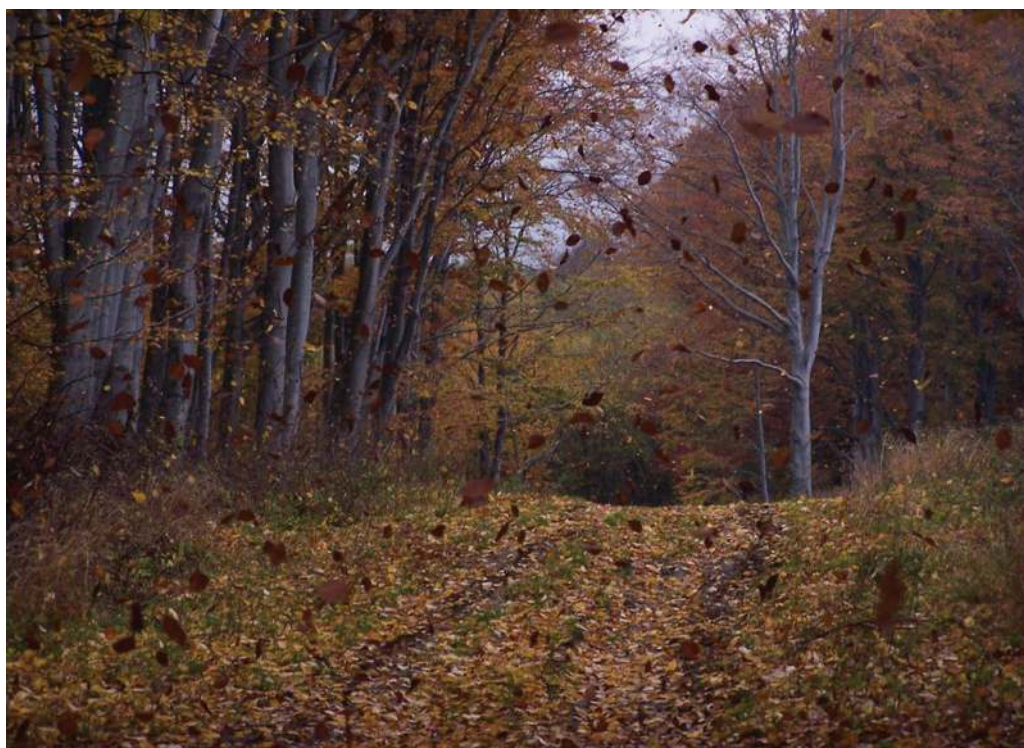
Még egy kissé maradjunk a tökéletességnél. Íme mit mond erről Jakab apostol:

„Teljes örömmel tartsátok, atyámfiak, mikor különféle kísértésekbe estek. Tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jakab 1:2-4)

A kérdés

Sok évvel ezelőtt, a könyvterjesztésben töltött munkám kezdetén, az illető, aki közvetlen, és tisztelt főnököm volt a kiadónál, elgondolkodva, több alkalommal megkérdezte:

– Szerinted hogy lehet az, hogy két fiatal, akik annyira szeretik egymást, hogy egymás kezét sem engedik el, és mindenhol állandóan együtt vannak, a házasságkötést követő hat hónap múltán

Oly sokan hordozzák életük útján egyre jobban megfáradva, magányuk és boldogtalanságuk terhét. Erdei ösvény a Bakonyban

annyira megtelnek gyűlölettel, hogy még rá sem tud nézni egyik a másikra?

Akkoriban én is csupán nemrég voltam házas, és még a vér is megfagyott bennem ezen - bizonyára akkoriban zajló, és a főnököm által ismert – eset hallatán.

Nem voltam képes semmiféle válaszra, és ő is csak hangosan, megoldást nem találva merengett e probléma felett... és teszem én is, azóta is.

Valaki elrabolta a gyermekeimet...

Itt valami sötét szellem rejtőzik

Számos, tönkrement kapcsolatot és az emberi gyengeséget ismerve kutatom az emberek arcát a buszon, troliban, utcán: annyi minden van odaírva! De a legfeltűnőbb szó vagy fogalom, amit véleményem szerint a ma emberének pillantása, megjelenése sugall, az a *magány*.

Egyetemi professzor, vagy kisnyugdíjas falusi néni; kihívó megjelenésű, fiatal lány, vagy a napi taposómalomba belefáradt, csalódott, fájós hátú, középkorú nő; bizonytalan tekintetű, a médiák által megrontott, számítógépfüggő diákok, vagy szórakozáscentrikus, menő külsejű „kemény fiúk”; számlákkal, törlesztésekkel harcoló, reggeltől estig dolgozó családapák, vagy egy már elmúlt világból ittfelejtett, távol élő (és ez a távolság lehet lelki, ami rosszabb mint a sokezer kilométer) gyermekeikre, unokáikra hiába vágyakozó idős férfiak – egy nagy kórusnak a zsúfolt városokból és kiháló falvakból felszálló hangtalan zenéjét

küldik a hideg világűr felé:

– Oly egyedül vagyok ... úgy szeretnék valami szebbet, jobbat... annyira szeretnék igazán boldog lenni...

Vajon meghallja mindezt Valaki, ott fenn?

Ismételjünk!

Sátán már a kezdet kezdetétől megirigyelte az Édenben lakó emberpár boldogságát, és tervet szőtt: engedetlenségre bírja őket, s ezáltal beköszönt életükbe a bűn (mely valójában az Istennel

szembeni engedetlenség). A bűn pedig – és ezt a saját élettapasztalatából is tudta – kiöli a szeretetet. Szeretet nélkül pedig minden megfagy körülöttünk, és oda a boldogság.

Íme mit mond a bűn, avagy gonoszság és a szeretet közötti összefüggésről az Úr Jézus:

„És mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” (Máté 24:12)

Az ember kapcsolatra lett teremtve. Emlékszünk még az édenkerti megállapításra?

Isten szeretet-kapcsolatokra teremtett minket

Mint elfeledett kunyhót a vadonban, úgy hanyagoltuk el az Istennel való meghitt viszonyt.

„Nem jó az embernek egyedül lenni: szerzek néki segítőtársat, hozzá illőt.” (1 Mózes 2:18)

Jézus, mindenek Teremtője – és így a mienk is – tudja, hogy nem jó nekünk egyedül. A házasságot, azaz a szerető férfi-nő kapcsolatot ő ajándékozta Ádámnak és Évának, s ezt kívánta az utánuk megszülető összes embernek.

Ádám és Éva szeretet-kapcsolata pedig magában hordozta minden egyéb azutáni kapcsolat szeretet-csíráját: a szerető szülő-gyermek kapcsolatot, a szülei

szeretetét lemásoló testvér-testvér kapcsolatot, a fiatal házasoknak az otthoni szeretet-léggörőt most már az új otthonban megvalósító csodás tapasztalatát, a szerető, boldog családok révén megszülető felhőtlen jószomszédi, jó-rokoni viszonyokét...

És íme, még egy fajta kapcsolatot:

„És meghallák az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala (...) Szólitá ugyanis az Úr Isten az embert: Hol vagy?” (1 Mózes 3:8-9)

Isten már a kezdetektől fogva vágyakozott naponta együtt lenni gyermekeivel – ahogy ma is a szerető szülő alig várja, hogy gyermekeit, unokáit maga mellett lássa.

De a bűn ezt is megrontotta. Az ember, büntudattól mardosva elmenekült, elbujdosott mennyei Szülője hívó hangja előtt...

Ma is ezt tesszük. Menekülünk mindenbe: túlzott munkába, pénzhajszába és -szórásba, kimerítő utazásokba, éjszeleket felemészítő számítógépjátékokba, véget nem érő sorozatfilmekbe és egyéb műsorokba, meccsekbe vagy szerencsejátékba, italba vagy erkölcs-telen dobzódásba – bármibe.

És ha Isten szólít: „Hol vagy? Gyere közelebb hozzám!” csak egy kemény, kihívó felelet rá a válasz (melyet többek között a szinte üres templomok és imaházak, meg a porlepte, elfeledett Bibliák tanúsítanak):

„Nincs nekem olyasmire időm!”

És csodálkozunk-e, hogy az Élet Fájától és Teremtőnkől elszakadva elváltunk magától az élet és a szeretet forrásától?

Minden irányú szeretetkapcsolatok. Ez volt Isten terve. És a jó hír az, hogy ez Isten terve ma is.

És ha Isten akar valamit, ki vagy mi húzhatja keresztül szándékát? Csak egyvalami...

Az önzés művészete

Jól olvastuk. Hatezer évnyi bűn és gonoszság után mi, emberek az önzést már művészi szinten műveljük.

A napokban az Interneten egy román nyelvű mobiltelefon-reklám „ugrott be”.

A nappaliban heverő fiatal férfi valamit a mobilján babrál, amikor is fény villan, és a telefonjából egy fiatal nő (a mobil tündére) jelenik meg.

Természetesen mindenki a legjobbat szeretné

– Mi a kívánságod? – kérdi. És már jegyzetel is:

– Új autó... - A fiatalember folytatja:

– Lakás...

– De hát van lakásod! – (Azaz, amelyekben most vannak).

– De ez az édesanyám nevén van...

– Jól van – válaszolja a tündér. És folytatja:

– Nagyobb fizetés...

Ekkor a férfi véletlenül megérint valamit a képernyőn, és a tünemény eltűnik. A folytatásra meg a csattanóra, vagyis arra, hogy mit is akartak az egészszel reklámozni, már nem emlékszem. De egyvalami feltűnt nekem:

– Figyeltük-e, milyen természetesen következett egymás után a három legfőbb kívánság?

– Autó... saját lakás... több pénz...

De hát mi evvel a baj? Hát nemde minden fiatal erről álmodik?

És persze, rögtön negyediként mindezek megkoronázása következne:

– Egy szép barátnő... (vagy a hölgyeknek: jóképű barát).

Túl azon, hogy a reklámoknak és általában a médiáknak vélemény- és gondolkodásformáló szerepük van, itt a „régiektől” örökölt felfogás visszatükröződése is meglátszik.

Számos szülő – tagadhatatlanul szeretetből – megpróbál „mindent” megadni a gyermekének (amire talán neki annak idején nem volt lehetősége): tizennyolc éves korára, ha lehet, már autó várja, mire házasodik, vagy férjhez megy, legyen előkészítve az új lakás, és addig is, a legjobb iskolába, egyetemre járattja, hogy a legelőnyösebb álláshoz juthasson...

– De hát mi ebben a kifogásolható? – kérdezhetné a kedves olvasó.

Hát az, hogy mindebben a „minden” utáni hajszában szó sem esik a lelkiségről.

– Ja... hát igen... a mi gyerekünk is természetesen konfirmált-bérmált-megkeresztelkedett... De hát érthető, hogy most nem tölt-heti egész életét a templomban... fiatal... tanulnia, dolgoznia kell... meg szórakoznia is... hisz mi is voltunk fiatalok...

Bódis Miklós, körösfői származású református lelkész pré-

a gyülekezeti élet, Isten és a Biblia. Mi milyen példát mutattunk nekik?”

Ha az a mobil-tündér és az illető fiatalember egy valóban kétezer éve (ahogy a mieink mondogatni szokták), már Szent Andrástól kezdve keresztény nemzet polgárai lennének, akkor a legfőbb kívánságok így alakulhattak volna:

– Hmm.. igen: egy – szeretnék Jézus példája alapján a

Bódis Miklós Kolozsváron, 2013-ban

dikációját hallgattam egyszer. A templomban összegyűlt néphez beszélt:

„Egy ifjúsági táborban voltunk – kb. 140 fiatallal. Az egyik áhítat során felszólítottam őket:

– Emeljék fel a kezüket azok, akik szokták látni szüleiket, amint otthon Bibliát olvasnak.

Egy kéz sem emelkedett a magasba! Ekkor még egy kérdést tettem fel:

– Ki az, aki látta a szüleit együtt letérdelni, és úgy imádkozni otthon?

Újból csak hallgatás – senki sem jelentkezett.

Hát akkor mi, szülők, hiába is panaszkodunk arról, hogy a gyerekeinket már nem érdekli a hit,

legalázatosabb és legszelídebb lenni...

Kettő: szeretném teljes szívből követni Isten akaratát, őt szolgálni és embertársaimat boldoggá tenni.

Három: szeretném jól ismerni a Bibliát, és valódi imádkozó emberré válni...

Négy: úgy szeretnék én is ott lenni az Ő országában!

Mire a tündér:

– Jó – de ház, autó, munkahely, feleség, szép család, gyerekek, egészséges...?

– Ó persze, ha valamit az Úr mindezekből jónak lát, hálásan elfogadom – de leginkább, és mindenek felett: Őt akarom.”

Mint említettük: önzés művé-

Sok modern nő amolyan „igazi” férfit vágyik, de ugyanakkor uralkodni is akar felette. De vajon melyik „igazi” férfi szeretne ebbe belemenni?

szi szinten. És a nagy baj, hogy ezt nem is tartjuk rossznak. Mert mi is az önzés?

Az, hogy minden gondolatomban magam körül forog: mi kellene nekem, mi jár nekem, nekem, ha lehet, a legszebbet, a legjobbat, mindent – mert ugyebár rövid az élet, és ki kell élvezni... és én sem akarok lemaradni a többiek mögött.

Innen a versengés, az elhidegülés, az irigység és hajsza. A szorgálni-nem-tudás, a társam megbántása, a nagy veszekedések, a hűtlenség, gyűlölet és megannyi tragédia.

Meghalt még születése előtt

Kezembe került a *Nők Lapjának* egy tavalyi száma, és már a címlapon felhívta a figyelmemet a *Hét témája: Miért nem nősznek a férfiak?*²

Kulcsár Ildikó cikke már az első mondattól megdöbbenő:

„Tele az ország³ szép, tanult, ápolat nőkkel, a férfiak házassági

(elköteleződési) kedve azonban mélyponton.”

Magyarul: lenne kiből megszülessenek az új, szép házasságok, és talán a nők is akarnák (a nők különben még mindig jobban szeretnék megtenni e lépést) de... valami nincs rendjén: egy új férfinemzedék alakult ki, amelyiknek nem nagyon akaródzik „belépni a táncba”.

De vajon miért?

Ildikó rövid közvélemény-kutatást tartott, megkérdezve jó néhány, különböző korú és társadalmi helyzetű férfit: mi a véleményük e jelenségről?

A kilencvenes évek szülöttei „laza bizakodással közölték, hogy a jövőben biztosan rátalálnak arra a lányra, akit majd érdemes feleségül venniük”. De ebben a furcsa az volt, „hogy olyan távoli célként beszéltek a házasságról, mint ha nem huszonévesek, hanem kiskamaszok lennének...” Többen közülük hangsúlyozták, „hogy házasságuk semmiben sem fog hasonlítani a szüleikére.”

Ezzel szemben a hatvanas, hetvenes és nyolcvanas évek

szülötteinél⁴ a helyzet rosszabb: „A házasság teljesen elavult intézmény”, „... nincs örök szerelem, akkor meg miért kell holtomiglant-holtodiglant hazudni”, és más efféle vélemények hangzottak el.

A cikk további részében újabb férfiak szólnak meg: egyikük, Imre, a 36 éves sikeres vállalkozó, irtózik a modern, sikeres, férfias és trágár beszédű, uralkodni vágyó nőtől, de ugyanakkor észreveszi azt is, ha valaki nem annyira sikeres, munkáját sem igen szereti, s ezért főként egy „pénzes” partnerre „utazik”- és az ilyenből sem kér. „Hova tűnt a kedvesség meg a báj?” – kérdezi.

Egy másik, 43 éves, elvált, gyermekét egyedül nevelő férfi megdöbben azon, hogy a nő, akibe legutóbb szerelmes volt, nem tudta tizennégy éves fiát is elviselni, pedig ő bármikor elfogadná a szeretett nőt annak mástól született gyermekével együtt...

Kedves Olvasók!

Vajon mikor értjük már meg, és mennyit kell szenvednünk ahhoz, hogy felfogjuk, amit Jézus mond:

„Aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15:5)

Egy laza társadalom

Ugyancsak Bódis Miklós jelenti ki egyik prédikációjában:⁵

⁴ Ez a szexuális forradalom utáni meg rock-generáció – akiknek Magyarországon – és nálunk is – a szülei már az ateista kommunizmusban meg a feminizmus második hullámának idején nőttek fel (melyben a nők jelmondata: „Elegünk volt a fakanálból meg a pelenkából! Saját karriert, önmegvalósítást akarunk!” volt).

⁵ A prédikációkból vett gondolatokat csak emlékezetből idézem fel – nem pontos idézetek, de a mondanivaló változatlan.

² Nők Lapja, 2018 június 6. (23 szám), 14-17 oldalak. Kiadja a Central Média-csoport Zrt. Budapest.

³ Azaz, a mi anyaországunk.

„Hányan vagytok, akik megengeditek azt, hogy össze nem házasodott gyermekeitek, mindegyik a barátjával-barátnőjével együtt lakjanak otthonotokban? Ha ezt megengeditek, a menny kapuja zárva előttetek!”

Egy virtuális⁶ és média-függő társadalom

Itt már szinte mindenki hibás. Nem csak a minden szabad idejét meg az éjjeleit is át-számítógépező, meg a mobilját állandóan nyomkodó, tapogató fiatal (már

Virtuális játékosok

Az idősebbek tanúsíthatják: régen ilyen nem volt!

De vajon ma, a számos több-hosszabb ideig tartó, és (legalább az egyik fél számára) fájó szakítással végződő intim kapcsolat után, a kiégett, Isten törvényével nem törődő, erkölcstelen életre rászakott fiatalok hogyan is lennének képesek csak úgy hirtelen az élethosszigan tartó, szerető, önzetlen házasságra?

És sajnos az ilyenfajta „próbaidős”, sokszor már kezdettől fogva ideiglenesnek tervezett kapcsolatokra napjainkra már az egész társadalom rábólint: a szülők, a rokonság, a falu népe, az ismerősök, és még (legtöbbször mindenfajta megintést kerülve) az Egyház is: mert hát, csak nem utasíthatjuk ki az illetőket a templomból, a gyülekezetből, de még az Úrasztalától sem tilthatjuk el... Hisz örülünk, ha még egyáltalán betévednek.

a szerelmespárok a Sétatéren és a kisgyerekeiket a játszótérre kivívó fiatal anyák is csak ezzel vannak elfoglalva, s nem a mellettük levő

6 Virtuális világ: számítógépes technikával létrehozott valósághű, elképzelt világ. A számítógépes játékokban a játékosok és a karakterek kommunikálnak egymással és a virtuális környezettel. A virtuális szférához tartoznak az online tréningek (kiképzések) is, a videokonferenciák, chat (beszélgető) „szobák”, virtuális boltok, az elektronikus kereskedelem, a még csak meg sem épült, csupán megtervezett lakásunk minden szobájának képzeletbeli bejárása és megtekintése, stb. A számítógépes játékok nagy része háborús, öldöklő, küzdő témájú, és a történelmi múltba vagy fantasztikus világokba röpt, de vannak kifejezetten erotikus és pornográf töltetűek is, amelyben a játékos egy „avatart”, azaz képzeletbeli testet választ magának, és ezt mozgatja, virtuális módon (elképzelten, de valahogy mégis valóságosan) paráználkodva más avatarokkal. A virtuális szórakozás nagy veszélyeket rejt magában: a valóságtól való elszakadást, mélyülő depressziót, fantáziáló szerelmeket és nagy csalódásokat, a valós kapcsolatokra való képtelenséget, testi-lelki leromlást és egyebeket.

lélekkel) az, aki többé-kevésbé kárhóztatható.

Huszonhat éve járom irodalmat terjesztve Erdély falvait és városait, be-bekopogva minden utamban levő lakásba. És a kalotaszegi, gyöngyöt fűző magyar nénitől, egészen a városi tömbháznegyedek lakásaiig, bármely napszakban is legyünk, ritkaság az, ha a magányosan vagy családjával együtt előtt nem az állandóan működő – és az oly sokszor izgalmat, világiaságot, avagy erkölcstelenséget és erőszakot lehelő - képernyő előtt találok, gyakorlatilag ott élve le (munkahelyen kívüli) életét.

Nem vesszük észre, hogy ez már függőség? Újból csak: milyen példát láttak tőlünk a gyerekek, unokák? Milyen világba csöppentek, azaz milyen környezetet alakítottunk ki nekik?

A Cartoon Network, a Disney Channel, az M2, az RTL klub, vagy legjobb esetben a Duna-tévé világát? Vagy felelőtlenül kezükbe adjuk az Internet ellenőrizhetetlen, halálos csapdákkal telt birodalmának kulcsait?

Nemrég olvastam egy megdöbbentő esetről: egy kislány, aki a szülőktől kapott tablettáján szabadon kalandozhatott az Interneten, már négy (!) éves korától rábukkant a pornográfiát nyújtó számítógépes oldalakra. Lebilincselve és kíváncsian nézni kezdte azokat, és rabjukká vált, majd tizennégy éves korától rendszeres prostitúcióba kezdett. Később Isten segítségével megszabadult, ám egy segélykiáltást intéz a szülőkhöz: fogják már fel, milyen veszély lopózott be otthonaikba a számítógépes technika és az Internet (Világháló) révén.

Josh McDowell, ismert amerikai keresztyén pszichológus írja:

„Ne légy nyugodt, arra gondolva, hogy fiad vagy lányod

Együtt, de mégis távol egymástól

az Interneten nem keres rá a pornográfiára, mert nem is szükséges rákeresniük: a pornográfia az, amelyik megkeresi őket.”⁷

Hogyan is működik mindez?

Sátán ravaszul dolgozik, azért, hogy az egymással való kapcsolatra teremtett embereket elszigetlje egymástól, avagy a már létező kapcsolatokat megrontsa.

Például a fiatal fiú, kiskorától kezdve, az élethű rajzfilmekben és a különböző filmekben a legszebb lányokkal, nőkkel szembe-sül.

Ezek a tökéletes női képek nem valóságosak: az illető színésznő is, a forgatás után egy-két évvel, vagy akár már másnap reggel is, nem úgy néz ki, mint a képernyőn, ahol a legjobbat hozták ki belőle, számtalanszor újra és újra próbálva a jeleneteket. Nem szólva a digitálisan megrajzolt lány- vagy nő-figurákról: a mindennapi élet osztálytársnői, kolléganői nem

fogják megütni e szintet, avagy ha a legszebbekre áhítozik, azok el fogják elutasítani a számítógép előtt felnőtt, sápadt és félszeg fiatalembert.

Az erotikus és pornográf műsorok, filmek pedig állandó izgalomba hozzák az ifjakat, akik ekként az önkielégítés szenvedélyébe eshetnek, gyakran teljesen képtelenné válva a normális kapcsolatokra.

A lányoknál, nőknél sem sokkal jobb a helyzet. Őket is leköti, amit a

médiák nyújtanak, ugyancsak lebilincselően hatva rájuk az erotikus és pornográf anyag. Ugyanakkor a képernyő „igazi” férfijairól, és a filmekből átélt gazdag, izgalmas, semmittevő életéről ábrándoznak. Az anyaság, a mindennapi munka robotja, a háziasszonyi teendők unalmasnak, megalázónak fognak tűnni. Igen, mert titokban ők is tündökölni szeretnének, mint az általuk csodált sztárok. De sajnos legtöbbször sem a külsejük, sem a mindennapi, szürke férjük – vagy barátjuk – kinézése és anyagi lehetőségei nem érik el az általuk kívánt mértéket.

A médiák által rabul ejtett asszonyok ekként válhatnak zsörtölődő, visszautasító, férjüktől, élettársuktól állandóan több és több pénzt követelő, otthonukat beárnyékoló nőkké.

Egyszeri használatú társadalom

Tavalyelőtt gond volt a kerékpárommal. Valakitől azt hal-lottam, létezik Szászfenesén is kerékpárjavító műhely. Egy fiatal fiúra bukkantam:

A lányokat is rabul ejtheti a képernyő világa

⁷ Élet és Egészség havilap, 2017 februári száma. Anda Mogos: Pornográfia függőség – a lélek várában levő trójai faló című cikkében levő idézet. (45. oldal)

– Nem mennek jól a fékek? Le-cseréljük. Nem forog jól a hátsó kerék? Van új, ennyibe meg ennyibe. A váltókkal baj van? A legolcsóbb fajta ennyiért kapható...

Lánc, pedálszerkezet, lámpa, sárhányó – mindenből volt újan, persze „kínai” minőségben. Hirtelen rádöbbsentem, hogy a biciklimből mindjárt csak a váza marad (avagy abból is van új?)

– Akkor meg miért írja azt, hogy biciklijavító műhely, ha nem javítanak semmit, hanem csak le-cserélnék? – kockáztattam meg félénken.

A fiatalember rám nézett:

– Nem érdemes manapság már ezekkel bibelődni. Van új, így hamarabb megy, és egyszerűbb is.

Ekkor felfogtam, hogy az új nemzedék egy képviselőjével állok szemben. Ezeket már így nevelték.

Hol vannak már a régi szép idők, amikor mindent őrizni, javítani kellett! Amikor az esernyőt, csizmát, bekecset, hús- vagy mákdarálót még a nagyszülőktől örököltük, a szerszámokat pedig apáról-fiúra hagyták!

Apósom Györgyfalván – a falu ezmestere, akire a gumicsizma megfoltozásától kezdve a régi csergőórák, motorok, rádiók, tévék megjavításáig mindent rá lehetett bízni – mondogatta:

– Semmit sem szabad eldobni! Minden jó lesz valamire!

De ma már más szelek fújnak. Autó, mosógép, hűtő, robotmixer, cipő, fénymásológép, stb. – minden úgy van elkészítve, hogy kevés ideig tartson, és jó drága legyen a javítása, vagy ne is legyen érdemes megjavítani.

– Dobd el, és vegyél újat! – harsog a fogyasztói társadalom jel-szava.

S a közgazdászok rá is bólintanak:

Valaki megkérdezett egy idős házaspárt, hogy hogyan képesek 50 év után is elviselni egymást...

Ezt válaszolták: Nos Uram, tudja mi abban az időben nőttünk fel, amikor ha valami nem működött, azt megjavították, nem pedig eldobták...

– Hát igen... ahhoz hogy mindenkinek munkája lehessen, fenn kell tartani a fogyasztást.

Érdekes, hogy a régi, „tartós” világban miként lehetett mindenkinek földje, kertje, mestersége, munkahelye?

De ez már egy másik téma.

De most ezt figyeljük meg!

– Halottátok? X. vagy Y. elvált... s ezt meg azt kapta helyette.

– Hát persze, tehette hogy „lecserélje” – nyelnek keserűt az irigyek – van pénze, jól néz ki...

A fogyasztói társadalom elvei sajnos nem korlátozódnak csupán a használati cikkekre, hanem kiterjednek emberi kapcsolatainkra is (avagy már a környezetünkben levőket is elkezdjük használati cikkeknek tekinteni?)

– Ha nem megy, hát nem megy – mondogatják, belefáradva a sok veszekedésbe meg újrakezdésbe.

– Mi mindent megpróbáltunk. Valóban?

Vagy: az egyetemen egymásba szerettek. Együtt kezdik az életet. Lakás, gyerekek. Lassan, a sok gürcölés után megjön a professzionális, meg anyagi siker is. A negyvenes-ötvenes éveiben járó férj egyre foglaltabb, egyre magasabbra kerül. Miniszoknyás, dekoltált, fiatal női alkalmazottak bűgják körül. Vonzó női üzlettársakkal vacsorál. Satöbbi.

Vajon a vele együtt korosodó feleség fel tudja-e venni ezekkel a versenyt?

E világ démona gúnyosan bölcs mosollyal válaszol:

– Nehezen hiszem...

És jön a második házasság – az „új” persze azonnal gyereket csináltat magának a nagyobb biztonság kedvéért... és a kerék forog tovább.

Hát nem erről szólnak az oly izgalmas és mindenki által kedvelt filmek és regények?

Egyszeri használatú társadalom... minek a régivel, a lejárttal

bajlódni, azt javítgatni – ha megengedheted magadnak az újat, a szebbet, a jobbat?

Végszó

Kedves Olvasók!

Emlékeztek-e az elején idézett lgeversekre?

Legyünk hát tökéletesek – a magunk emberi szférájában – miként az Atya is tökéletes a maga Isteni szférájában.

Mit jelent ez?

Egy tökéletes kisgyerek játszik, szaladgál, beszél: ennyit várnak el tőle az ő szintjén.

De már most tudnunk kell azt, hogy az eljövendő világ alaptörvénye a szeretet lesz. És már itt ez életben gyakorolnunk, tanulunk kell e hatalmas elv kiélését.

És hol lehet erre jobb teret és alkalmat találni, mint közvetlen kapcsolatainkban?

A szeretet legnagyobb fokoza- ta az, amit Üdvözítőnk is bemuta- tott a kereszten: az ellenség szere- tete.

Úgy érzed, hogy a melletted levő, vagy levők már nem sze- retnek eléggé? Avagy oda jutott már a Sötétség Hatalma, hogy

Erre csak Isten Lelke segíthet meg – és csak akkor, ha egyrészt mindazt, ami elválaszt Ötőle, ami mérgező, Isten előtt utálatos és világias: határozottan kidobjuk életünkéből. Másrészt pedig szívünket betöltjük a Tőle származó jó dolgokkal – a Biblia- és egyéb keresztyéni irodalom naponkénti olvasása, rendszeres ima, örömmel gyakorolt keresztyéni közös- ség és megszentelt emberi kap- csolatok által.

Készek vagyunk-e önző énünk naponta megkívánt, önkéntes fel- áldozására - szeretett kalotaszegi testvéreim?

Sokat fog még minket támadni a Kísértő, mivel Is- ten ezt, a mi megerősödé- sünk céljából, megengedi neki. De:

„Boldog ember az, aki a kísértésben kitart, mert minekutána megpróbálta- tott, elveszi az élet koroná- ját amelyet az Úr ígért az őt szeretőknek.” (Jakab 1:12)

De mi legyen ha egye- sek közülünk elcsügged- tünk, megkeseredtünk a hosszú ideje tartó, úgy tű- nik, szünni nem akaró ma- gány miatt?

Ne feledjük: Jézus a leg- jobb, igaz barát! Ő sosem hagy el, hanem mindig velünk lesz. És nemsokára eljön utánunk, hogy egy véget nem érő boldog korszak által örökre elfeledtesse velünk itteni szenvedéseinket.

És még egy dolog...

Tanuljunk naponként Jézustól! De vajon mit?

„.... tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeitek- nek.” (Máté 11:29)

Aki Jézustól az Ő szelídségét elsajátítja, az soha sem fog dur-

Jézus életünk minden szakaszában tökéletessé tud tenni minket

Később, legénykorában már akkor lesz tökéletes, ha mestersé- ge van, ha rá lehet bízni egy csa- ládot, ha kitartó és szerető szívű.

Még később, évek múltán, tö- kéletes após, vagy nagyszülő ak- kor lesz, ha nem rombolja, hanem építi a fiatalok életét, ha imádko- zik értük és szereti őket, és tudja mikor és mivel kell segíteni.

Itt e földön mi egy emberi szin- ten találhatunk.

Később, a mennyben, mint megdicsőült lényektől, majd töb- bet várnak el tőlünk.

meguntak, gyűlölnék, gyaláznak, üldöznek? Avagy éppen te tetted már ezt meg másokkal?

Ha a mennybe akarunk jutni, és már itt is igazán boldogok aka- runk lenni, csak egyetlen egy út marad számunkra, és ez nagyon keskeny: kitartani, megbecsülni, hűséges maradni, megbocsa- tani; szeretni, áldani, jót tenni, imádkozni – mindenkiért, jókért és rosszakért, minket szeretőkért és minket gyűlölőkért. Hogy így legyünk a mi tökéletes mennyei Atyánk gyermekei.

ván visszafelelni. Semmiféle romlott beszéd, kiabálás sem fogja elhagyni ajkát:

„Semmi rothadt beszéd a szátokból ki ne származzék, hanem csak amely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatónak. Minden mérgeesség és fölgerjedés, és harag és lárma kivetessék közületek, minden gonoszszággal együtt: legyetek egymáshoz jószágosak, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” (Efézus 4:29,31-32)

Jézus alázata pedig felruház arra, hogy sohase sértődjünk meg, és embertársunkat mindig különbnek tartsuk önmagunknál, magunkat pedig – Pálhoz hasonlóan – bűnösök közül az elsőnek.

„Semmit sem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartva timagatoknál.” (Filippi 2:3)

„Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.” (1 Timóteus 1:15)

Ahhoz, hogy otthonunk valódi otthonná változzon, Jézustól kell tanulnunk.

A Jézustól származó, mindennapi hő imában kért igazi szeretet képessé tesz a szolgálatra, arra, hogy elfogadjuk házastársunkat, jónak látva őt és megelégedve azzal, akinek annak idején olyannyira örvendtünk.

Jézus a hűségesség Istene, Aki teljesen helyteleníti a házasság szétrombolását, és bölcsességet

nyújt ahhoz, hogy elkerüljük Sátánnak az ösvényünkre rejtett csapdáit.

„Őrizétek meg azért lelketeket, és a ti ifjúságotok feleségét meg ne csaljátok! Mert gyűlölöm az elbocsátást, ezt mondja az Úr, és azt, aki ruhájára kegyetlenséget borít, azt mondja a Seregeknek Ura. Őrizétek meg azért lelketeket, és ne csalárdkodjatok!” (Malakiás 2:16-17)

„Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.” (Máté 19:5-6)

Ezért mondhatjuk azt, hogy még a templomot nem látott, leghitелlenebb pár házassága is a mennyben lett megkötve, Isten által. Fedezzük fel hát szertő Gondviselését a mi törekeny, gyarló életünkben.

Adja az Úr, hogy hűségesek maradjunk egymáshoz, avagy, ha

Visszatérve Istenhez, most és mindörökké boldogok leszünk.

már beállt a törés, akkor boruljunk térdre Krisztus előtt, átadva bűnös szívünket, és az Ő szeretetével nyerjük vissza házastársunkat és többi szeretteinket, sőt, nyerjük meg őket Őneki. Szeresük ezentúl egymást úgy, ahogy Ő szeretett és szeret minket.

Az Ő mindenható kegyelme által. Ámen.

Függelék

Házassági elválás

Isten előtt csupán a másik fél paráznasága jogosít fel minket erre a lépésre, de még ekkor is megbocsáthatunk neki, ha szívből megbánja tettét.

„Mondom nektek: aki elbocsátja feleségét, hanemha paráznaság miatt, és mást vesz el, házasságtörő...” (Máté 19:9)

A paráznaság okáért történő elválást követően az ártatlan félnek joga van az újravezetődésre.

Másrészt, léteznek bonyolult

helyzetek, amikor az együttélés nem lehetséges, avagy veszélyezteti a család tagjainak anyagi, testi vagy lelki biztonságát. Ekkor a Biblia megengedi a különköltözést, azonban ez esetben még nem jogos sem a válás, sem az újravezetődés, hanem csak az esetleges kibékülés.

„Azoknak pedig, aki házasságban vannak, hagyom nem én, hanem az Úr, hogy az asszony férjétől el ne válják. Hogyha pedig elválík is, maradjon házasság nélkül, vagy béküljön meg férjével...” (1 Korintus 7:11-12)

Ha pedig valaki, Isten törvényét figyelmen kívül hagyva, el akar válni, a másik félnek nem szabad ellenállnia. Ugyanakkor ez utóbbi sem léphet újra házasság kötelékébe, amíg a volt házastársa paráznaságot nem követ el, avagy új társat nem választ.

„Ha pedig a hitetlen elválík, ám válják el: nem vettetés szolgálás alá a keresztyén férfiú vagy asz-

zony az ilyen dolgokban.” (1 Korintus 7:15)

Komplikációk akkor következnek be, amikor az egyik fél ismeretlen helyre távozik, hosszú időre, mondjuk külföldre, és nem lehet tudni, él-e valakivel. Jogilag ilyenkor semmit sem kezdeményez az illető, egyszerűen csak eltűnik. Ekkor az elhagyott félnek feltétlenül ki kell kérnie a hívő, tapasztalt hittestvérek véleményét, akiknek ekkor hő imával és jóindulattal kell keresniök Isten tanácsát.

Másrészt, a Bibliában Isten által elítélt, és az Ószövetségi időkben halálbüntetéssel sújtott bujálkodás és fajtalankodás minden formája (lásd 3 Mózes 18. és 20. fejezetek, Róma 1:21-28) a házasság szent kötelékét ugyancsak felbontja.

Jancsó Erik,
Szászfenes

Kalotaszegi Istenes vers

Afrikában, hol éjjel a vadak

Afrikában, hol éjjel a vadak
Zöld szeme a lombon át cikázik,
Hol forró dzsungelben
Veritékezve,
Dárdáját markoló vadász
Vadért lopózik:
Száz és ötven éve tán,
Hogy megtörtént mindez,
S ím, így következik,
Mit elmondanék nektek.

Partmenti dzsungel Afrikában

„Mily rettenetes
E szívbeli hatalmas úr,
Mely vérszomjat és
Kegyetlen gyönyört szül,
Mely urává lett
Főnek és szolgának,
S így érleli gyümölcsét

Szüntelen,
Keserv, nyomor
És lesújtó bánat...!"

E szavak törtek föl,
Egy nemesb emberi szívből,
Mely ezer mérföldekre alá
Ereszkedett hazája kebléből.

„Fehér ember! Ó, te kereskedő!”
E szólításra odapillant,
S lám, egy izgatott arc, fekete
ember,
Ki az ösvényen utána szalad.

„Jöjj - a téren, mely házaink között,
A falu közepén van,
Rettentő dolog, mi történni akar!”

Öszvéreit rángatva, a hajcsárok
Parancsszóra megállnak.
„Mi málna, teher, könnyen jár
Könnyíteni! s várjatok,
Míg értetek küldök vagy jövök.”

Hamar odaérnek, s ím,
A legnagyobb kunyhóban,
Faoszlopok között,
(Mikre tíz kisebbnek
Nádfedele költözött),
Díszes festékek alatt
Éjfekete, herkulesi főúr,
Íjászok-lándzsások
Karéja közepett -
Az árnyékban hűsül.

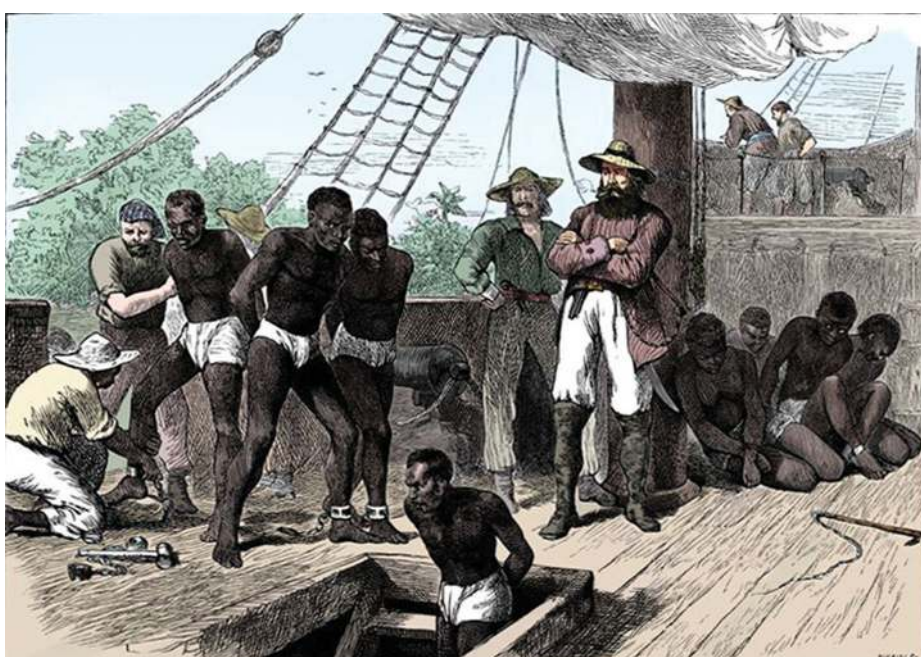
De kint, a napon, úgy
Húsz-harminc lépésre,
Cölöphöz kötözött rabszolga:
Urát lesi szürkére-halálra válva.

„Társam ő – szól ki hívta,
Együtt osztozunk
A rabszolgasorban.
Messzi törzsből raboltak
És ide eladtak.
De urunk most
Egy semmi miatt
Oly borzasztó dühre fakadt!”

A kereskedő a főnöki
Kunyhó fele siet,

Hagyományos falu Ugandában

Rabszolgák behajózása a nyugat-afrikai parton (XIX. század)

Afrikai rabszolgák (modern, 2016-os megjelenítés)

Dél-afrikai zulu harci tánc

Arcán mosollyal,
Mint aki
Jól ismeri mindet.
Az úr kérdi: „Mit akar?”
A tolmács közbelépne
De int a fehér ember:
„E nyelvet régóta ismerem!”

Hellyel kínálják
Az ülő alkalmatosságon,
S ő kezdi, azonnal,
A tárgyon:
„Mi történt szolgáloddal,

Kit látok kint, a napon,
Sínylődni s rettegni
Oly igencsak nagyon?”

„Megutáltam – mit,
E néhány pénzt megérőt,
Élve miért hagynám?
Dühömnek csupán
Halála elegendő!”

„Kérj amennyit akarsz,
Inkább add őt nekem,
Hajtaná ezentúl

Valamely öszvérem.
Ezüstöt, szövetet,
Tükröket, szép edényt,
Mit kérsz, én megadom
Ezért az emberért.”

Gúnyos mosoly a válasz:
„Ma nem kereskedem,
Elefántcsont, arany –
Ha kellene nekem,
Sem rád, sem árudra
Nem lenne szükségem.
Harcosom több ezer!
Lechapok egy népre,
Elveszem mindenét,
S enyém lesz örökre.”

„De mégis, kérj bármit...”
„Értsd! Dühömnek
Most nem más,
Csak egyedül vér kell!”

S válla mögé szót vet
Egy ébenszín harcosnak:
„Nyiladat ereszd meg,
Pontosan a szívbe!
Lám, milyen kezed van?!”

Előlép az,
Büszkén és kegyetlen,
(Hasonmása főnökének)
S hátán nyugvó bőrzsákból
Nyilat idegre illeszt.

De amíg karját emeli
S íját megfeszíti,
Mint villám iramodik
A „jöttment” európai.

A nyomorult mellé érve,
Míg kipattan
A hajszálpontos nyíl,
Karját annak
Szíve elé tárja
S a hegyes vas
Már azt át is járja...

Szoborként áll
Harcosok tömege,
Légy sem zissen,
Mély csend ül a térre.

Kenyai harcosok

Asszony- meg gyermekhad
Zsivaja is elhal,
Csak a Nap tányérja izzik:
Bódítón, szólatan.

A kín ekkor
Megrángatja arcát:
De oly szép most a kereskedő!
Bőrén veríték gyöngyözik,
S a nyíl máris kitépve,
A perzselt gyepre hullik...

Még tart a csend, mikor
A főnökhöz lép:
„Vért akartál – vedd el!
Dühödnek fizetség,
Értem: ma csak ez kell!”

A tépett izomból,
Felszakadt erekből,
Bőven priccol a vér...
Míg végül
Kendőt reákötoz
Mit nyakából letép.

A főnök feláll:
„Ilyet még nem láttam!
Fehér ember, te ezért
A véredet adtad!

Nem utasíthatom el hát
Ez áru-ajánlatot,
Véredért az embert
Örökre neked adom!”

Mily boldogság,
Míg a szerencsétlen
Kötélét elvágják
S ő egy iramban terem
Szabadítója előtt
Szabadítja lábát...

„Menjünk!
És köszönöm a vásárt!”
A fegyvertelen fehér szemében
Nincsen szemrehányás:
Csak szeretet és öröm
Boldog érzülete
Feszíti valóját.

Mert győzött Az, ki érte
Vérét már kiontá,
Nehéz csatatéren
Harcolva hit harcát.

Bent, a fák alagútjában
Hol országút-ösvény fölött,
Rikolt sokszáz furcsa állat,
Ránéz védecére,
Szolgák közt megállva.

„Most eljöhetsz velünk
Felső-tó végéhez,
Mely a hazád? –
Onnan több út vezet...
Immáron, lásd meg,
Szabad az életed!”

„Ó uram,
Miután ezt tetted,
Hogyan is mondhatnám:
Ereszd el életem?
Sivár lenne napom,
Éjjelem és delem,
Ha nem követhetném
Uram, merre megyen!”

„Szabad vagy,
Akit akarsz szolgálhatsz!
Avagy el is mehetsz.
Örülj - és élj vele bátran!”

De a szabadult,
Ki halálnak torkából érkezék,
Minden táborhelyen
Csak mellettük maradt,

S jó új gazdájának
Szívta szeretetét...

Te is így vagy,
Én is:
Kínzó cölöpéhez
E világ kötözött,
De láncait a bűnnek
Levágta egy Ember
Kit démoni nyíl sebzett...

Ki szabaddá tesz: „Menj!”
De hová fordulhatnék?
Nincsen nekünk senkink,
Akihez mehetnénk...

Csak Téged szolgálni
Vágyik szívünk s elménk,
Mostantól fogva,
És mindörökké – Ámen.

*„Erősségem az Úr, és énekem,
szabadítómmá lőn nekem: ez az
én Istenem, őt dicsérem, atyámnak
Istene, őt magasztalom.” (2 Mózes
15:2)*

*„Monda Jézus a tizenkettőnek:
Vajon ti is el akartok-e menni? Fe-
lele néki Simon Péter: Uram, kihez
mehetnénk? Örök életnek beszéde
van tenálad.” (János 6:67-68)*

Jancsó Erik,
Szászfenes
(írtam kb. 2003-ban)

Folyó a dzsungelben

A legfőbb jó

Kedves Olvasó!

Szeretnék elkalauzolni egy fontos felismerésre, ami az én életemben átalakította a fontossági sorrendet. Persze, ehhez hitre van szükség, de ahogyan Mózes rásújtott a botjával a Vörös-tengerre és az kettévált, úgy mi is megtehetjük azon első lépést, amely csodák sorozatát hozza el majd az életünkben.

A nagy lehetőség

Máris egy kéréssel fordulok hozzád: szeretném, ha elolvasnád Bibliádból a Királyok első könyve 3. fejezetének az 5.-verstől 15.-ig versig terjedő részletét.

Ebben az igeszakaszban Salamon imáját találjuk, de kezdjük az elején...

Salamon egészen fiatalon került Izrael trónjára, apja, Dávid halála után. Mielőtt uralkodását elkezdte volna, Gibeónba ment, hogy áldozatot mutasson be Istennek. Ekkor éjjeli álomban megjelent neki Isten a következő ajánlattal:

„Kérj, amit akarsz, hogy adjak néked.” (1 Királyok 3:5)

Hűha! Azt gondolhatnánk, ilyen lehetőség csak nagyon ritkán adatik meg a történelemben, hogy Isten hasonló lehetőséget biztosít valakinek. Olyan mesebeli dolog ez, mint amikor a jó tündér felkínálja a három kívánság teljesítését.

Azt mondom mégis, hogy ez a kiváltság valójában mindannyiunk része. Isten mindenkinek ajánlatot tesz, hogy teljesíti a kérését. Jézus a következőt mondja mindenkinek:

„Kérjete és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.” (Lukács 11:9)

Vajon ez ilyen egyszerű? Nézzük meg, mit kért Salamon, és valóban megkapta-e...

„Adj azért a te szolgádnak értelmes szívet...” (9. vers) – hangzik a kérés, azaz Salamon bölcsességet kért.

Miért tartotta ő ezt fontosnak, mindennél fontosabbnak? Hiszen

kérhetett volna egészséget, hosszú életet, katonai sikereket és gazdagságot is. Mégis miért azt és csak azt kérte, amit kért?

Ki az, aki bölcsességet kér? Mi jellemzi az ilyen embert? Nos, csak az kérhet bölcsességet, aki tudja magáról, hogy nem rendelkezik vele, tehát belátja, hogy nem okos. Salamon is belátta, amikor kijelentette önmagáról, hogy

„... én pedig kicsiny gyermek vagyok, nem tudok kimenni és bejönni” (7. vers), és felteszi a kérdést: „... kicsoda kormányozhatja ezt a te nagy népedet?” (9. vers).

Vagyis Salamon felismerte, hogy már csak a kora miatt sem rendelkezik azzal a tudással, tapasztalattal, amelyre szükség van egy nép vezetéséhez. A királyság tudata nem tette önteltté, magatartása alázatosságról tanúskodott.

A bölcsesség elnyerése Istentől mindig az alázat előfeltételéhez kötött. De ha ez megvan, és kéréssel párosul, lehetetlen, hogy bárki ne részesülne ebben a mennyei ajándékban. Erre konkrét ígéretet kaptunk, melyben bízhatunk:

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jakab 1:5).

Mennyire hiányzik ma a legtöbb emberből az alázat, annak a belátása, hogy saját értelmére nem támaszkodhat a döntéseiben, más emberek megítélésben. Sokkal könnyebb önelégülten igazat adni magunknak, mint belátni, hogy tévedtünk, mert híjával vagyunk a bölcsességnek, és Isten segítségével csak rossz döntéseket vagyunk képesek meghozni.

Salamon trónterme

A magasztos cél

Tehát Salamon alázattal bölcsességet kért Istentől, de milyen célra kérte, mit akart ő ezzel a bölcsességgel kezdeni?

„Adj azért a te szolgálódnak értelmes szívét, hogy tudja ítélni a te népedet...”

Salamon nem magára gondolt, amikor bölcsességet kért Istentől, nem a saját személyes érdekeit követte, hanem annak a népnek az érdekeit és jólétét, amelynek uralkodója volt. Azért kérte a bölcsességet, hogy uralkodói szolgálata áldást jelentsen a nép számára, hogy döntései és ítéletei az egyes emberek, a nemzet előmenetelét segítse elő. Milyen nemes lelkű magatartást tanúsított Salamon, amikor önmagáról megfeledkezve szolgáló uralkodóként állt Isten előtt, alázattal kérve, hogy élete áldást jelentsen mindazoknak, akik fölé tétetett...!

Nos, ezt a három szót jegyezzük meg Salamon imája kapcsán. E három szó a garanciája annak, hogy amit kérünk Istentől, azt Ő meg is adja nekünk.

Tehát, mit kért Salamon? Bölcsességet.

Hogyan, milyen lelkülettel kérte? Alázattal.

Kinek az érdekében kérte? Népe érdekében, azaz másokért.

Igen: **BÖLCSESSÉGET, ALÁZATTAL, MÁSOKÉRT.** Ha mi is követjük ezt a három elvet, semmi sem fogja útját állni kéréseink teljesülésének.

A példázat

Jézus egy példázat végén fogalmazza meg, amit már idéztünk:

„Kérjetelek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitatom néktek.” (Lukács 11:9)

Szolgálat napjainkban: ingyenes ételosztás Nyíregyházán.

A példázat arról szól, hogy késő este valakihez beállít a barátja kenyeret kérni. Igencsak zavaró lehet egy ilyen helyzet. Már éppen lefeküdtek, a gyertyát is elfújták, és zörgetés hallatszik az ajtón. Az illetőnek váratlan vendége érke-

a nála megszállt felebarátja miatt megtette.

Jézus ezzel arra hívja fel a figyelmünket, hogy ha tenni akarunk valamit másokért, és ehhez Isten segítségét kérjük, Ő – aki végtelenül jobb lelkű, mint bár-

Ingenykonyha Budapesten, 1925 karácsonyán.

zett, de nincs mivel megkínálnia, és azért jött, hogy kenyeret kérjen.

A kezdeti elutasítás után – amely igencsak érthető magatartás ebben a helyzetben az alkalmatlan időpont miatt – a házigazda, megelégedve a tolakodást, megosztja kenyerét az illetővel, így a vendége sem feküdt le korgó gyomorral. Biztos vagyok benne, hogy a kérő önmaga szükséglete miatt nem zavarta volna meg a barátja esti nyugalomát, de

mely ember – sosem fog minket elutasítani. Minden alkalommal megkapjuk az ehhez szükséges erőt és bölcsességet.

Jézus így zárja le a példázat tanulságát:

„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik Tőle kérik.” (Lukács 11:13)

Azaz szülőként ellátjuk jó dolgokkal a gyerekeinket, kedveske-

Isten mindig gondoskodni fog a Benne bízókról.

„Tetszik e beszéd az Úrnak, hogy Salamon ilyen dolgot kért.” (1 Királyok 3:10), és így folytatta:

„Ímé, a te beszéded szerint cselekszem...” (12. vers)

Ezt a kérést nem lehetett visszautasítani; minden mennyei feltételnek megfelelt, és összhangban állt a szeretet törvényével.

És velünk mi lesz?

De talán megfogalmazódik bennünk a kérdés: Ha mindig csak másokra gondolunk, és mások javára törekszünk élni, mi marad a személyes szükségleteinkkel, vágyainkkal, céljainkkal? Az egyáltalán nem fontos? Nem is szabad ezekkel foglalkoznunk, nem imádkozhatunk ezekért?

Jézus szavai megnyugtatnak minket:

„Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk?, vagy: Mit igyunk?, vagy: Mivel ruházkodjunk? (...) Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadtnak néktek” (Mt 6:31-33).

Valóban így is történik a gyakorlatban?

Igen: ha fontosabb nekünk az, hogy Isten segítségével mások boldogulását segítsük, minthogy megvalósítsuk a magunkét, akkor Isten rólunk majd „soron kívül” fog gondoskodni.

Ellenőrizzük ezt le Salamon példáján keresztül. Isten válasza a következő kiegészítéssel zárul:

„Sőt, még amit nem kértél, azt is megadom néked, gazdagságot és dicsőséget: úgy hogy a királyok között nem lesz hozzád hasonló senki minden te idődben.” (12. vers)

dünk nekik, így Isten is örömmel ad nekünk áldást. Azonban mi vajon az a legnagyobb áldás és ajándék, amit e földi életben Istentől megkaphatunk...? Ez a Szentlélek ajándéka.

És éppen ezt az ajándékot igényelte Salamon is, amikor bölcsességet kért. Hiszen ki más vezethet minket, adhat értelmet a jó döntésekhez, erőt embertársainkat szeretni és szolgálni, mint maga Isten Lelke, Aki bennünk lakozik?

Ő az, akiről mondta Jézus, hogy elküldi maga helyett mint

Segítőt, Vigasztalót és Aki majd elvezet minket minden igazságra.

Pál egy helyen említést tesz arról, hogy Isten gyermekeiként Szentlélektől tanítottak leszünk. És ezt az ajándékot bárki, minden ember megkaphatja, ha alázattal kéri Istentől, és kéri nem azért, hogy saját önző céljaira és kívánságaira használja, hanem mert áldás akar lenni mások számára.

Vajon hogyan válaszolt Isten Salamon kérésére? Teljesítette a kívánságát? Az olvassuk, hogy:

Ma a Biblia eljut a világ legtávolabbi és legszegényebb vidékeire is.

Zsiga bácsi

Végül pedig egy, azóta már elhunyt ismerősömről szeretnék mesélni.

Aki ismerték Zsiga bácsit, biztosan soha nem felejtik el mosolyát. Ez az idős, szegény ember, akinek jóhiszeműségét gonosz szándékú emberek kihasználták, hajléktalanná téve őt, átadta életét Istennek. Így hát Tordáról Kolozsvárra került, amikor itteni hívő családok ideiglenes szállást nyújtottak neki.

Ugyanakkor nem koldult és nem tapasztalhattuk rajta a utcára került emberek kellemetlen kísérőjelenségeit: a kellemetlen szag és az ápolatlanság helyett az öröm és békeség légkörét árasztotta.

Viszont az egyedi, sajnos fogatlan mosolyon kívül más miatt is emlékezetes maradhatott sokak számára: különös módját választotta a bizonyágtevésnek.

Gyakran lehetett látni Kolozsvár zsúfolt zöldségpiacán, amint nagy Bibliáját magasra tartva szótlanul áll, sokszor órákon át. Nem volt tanulmányos ember, nem tudott prédikálni, és ezt a módját választotta annak, hogy az emberek figyelmét felhívja a Szentírásra és annak Szerzőjére. Isten pedig betöltötte minden szükségletét, mert mindig volt oka a mosolyra és arra, hogy hálával áldozzon az Úrnak.

Aki a legfőbb jót, a Szentlélek ajándékát igényli – legyen az király vagy hajléktalan – annak az

életében nem marad el az áldás, a bölcsesség és nem csupán ő fogja megtapasztalni az isteni gondviselés megnyilatkozását, hanem rajta keresztül sokan mások.

Keressük tehát a legfőbb jót, miközben mások boldogságáért élünk. Így a boldogságunk is szavatolt, a legnagyobb garanciával, ami csak létezik: Isten visszavonhatatlan és örök érvényű Szava által!

Isten segítsen meg mindnyájunkat erre. Ámen.

Mezei Áron,
Nagyszalonta

Kalotaszegi mese

A barátság ára

Bevezető

– Maga milyen szektához tartozik? Én nem hagyom a vallásomat! Amiben születtem, abban akarok meghalni!

Sokszor hallhatjuk e választ, amely minden további ezirányú társalgást hivatott lezárni, különösen akkor, ha valaki Istenről, vagy a Bibliából akar az illetővel beszélni.

Túl azon, hogy a Biblia szerint minden ember bűnben születik,¹

¹ „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek Isten dicsősége nélkül.” (Róma 3:23) „Íme én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az én anyám.” (Zsoltár 51:7). Itt nem arról van szó, hogy az újszülött valamiféle bűnt követett volna el, hanem arról, hogy szüleitől örökli a bűnre való hajlamot, és ezért később neki is tudatosan meg kell térnie, megkapva az újjászületés révén az új szívet (Lásd: János 3:3,5 és Ezékiel 11:19-20 verseit).

és az örök élet elvesztését jelentené ha valaki abban is kívánná meghalni, valóban, első hallásra az adott vallás és Isten iránti hűség kifejezésének tűnnek e szavak.

De vajon igazán így lenne? Az így visszavágó személy valójában

Krisztushoz is hűséges szeretne-e maradni?

Ne feledjük: minden keresztyén felekezet az Atyát és az Ő Fiát helyezi a központjába, és a mindannyiunk számára közös Bibliát veszi alapul. Akkor meg az, aki hűséges keresztyénnek tartja magát, miért is utasít el minden, Istenről, Krisztusról és az Ő Igéjéről való beszélgetést...?

– A legnagyobb bűn, ha valaki elhagyja a vallását, amiben született – mondogatják. Érdekes. Ha ez így lenne, akkor sem reformá-

Őseink fő bevonulási pontja a Kárpát-medencébe: a vereckei hágó (a mai Kárpátalja északi részén), és a hét törzset jelképező Honfoglalási Emlékmű (Matl Péter munkácsi szobrászművész 1996-os alkotása).

**A magyar törzsek bevonulása: Árpád és vezérei a Vereckei-hágón
(részlet a Feszty-körképéből)***

* Feszty Árpád festőművész (1856-1914), „A magyarok bejövetele” című körképét 1894-ben fejezte be. A mű szépsége és monumentális méretei (120 m hosszú és 15 m magas) lenyűgözőek. Ma a Csongrád megyei Ópusztaszeren, a Nemzeti Történeti Emlékparkban látható.

tusok, sem lutheránusok nem létezhetnének a magyarok között. Hiszen minden ősünk még a XVI. század elején katolikus volt!

De még katolikusok sem. Mert a X. századig, István királyig a magyarság túlnyomó része pogány volt...

Elgondolkodtam: mi lenne, ha valamilyen történelmi furcsaság során, a magyarság esetében itt, a Kárpát-medencében teljesen kimaradt volna a kereszténységre való áttérés (amely akkoriban többnyire nem lgekutatás és ésszerű, szelíd meggyőzés által, hanem inkább a központi hatalom részéről tanúsított erőszakkal, tűzzel és vassal történt...)

Igen, mi lenne ha az e pillanatokban még pogány vallású, táltos-papok által vezetett magyar nép közé most, 2019-ben érkeznének először a Krisztust hirdető misszionáriusok?

Hányan fogadnánk el az új vallást? Hogyan bánnánk ezekkel a tanítókkal?

A magyarság nagy részének mai modern-pogány életvitelét tekintve, amelyet folytatva még most, ezer év keresztyénséget követően sem igen akarnak Krisztusról hallani, valószínűleg nehéz dolguk lenne e tanítóknak.

De térjünk vissza a megnyugtató valóságba! Ugye milyen jó, hogy azért egy – legalábbis a

múltját tekintve – keresztyén Európa része vagyunk?

De tudjátok-e, hogy vannak a világnak olyan tájai, ahol mindmáig a magyarok ősi vallásához hasonlókat gyakorolnak? Úgy hívják ezt, hogy sámánizmus. És az e vallású népek hazája többek között Észak-Szibéria. E hatalmas kiterjedésű, fagyos területen élnek a mi népünk távoli rokonai: a hantik, a manysik, a szamojédek.² És kissé arrébb, észak-kelet felé: a jakutok.

² A más népek velünk való rokonságának vizsgálata két irányú: nyelvi és genetikai. A finn-ugor nyelvi rokonság elmélete szerint az említett kis népek nyelvei, együtt másokkal, mint pl. a magyar, a finn és az észti nyelvvel valamikor régen egy közös ősi töből származtak, majd szétágtak.

Ezek földjére látogatunk ma el, kedves mese-hallgatók.

Jakutok

A jakutok a messze Jakutföldön élnek, melynek hatalmas, 3,1 millió négyzetkilométeres területét 80 százalékban tajga³ borítja. Ezen, Orosz Föderációbeli tartomány 40 százaléka a sarkkörön túlra esik. Mint sejtenénk, a hosszú, rendkívül hideg (mínusz 50-60 fokos) telek, és rövid nyarak birodalma ez.

Az itt élő, kb. 1 millió ember majdnem felét jakutok teszik ki.⁴ A jakutok nagy része nomád, pásztoroló életformát folytat: északabbra rénszarvas csordákkal, délebbre marha –, juh- és lótenyésztéssel foglalkoznak. A jakutok egy kisebb része pedig vadászatból él.

A jakutok kb. a XIII. századra alakultak ki, türk és mongol népek keveredéséből. Megjelenésükben ma a mongoloid jelleg az uralkodó. Nyelvük – a *szaha* – a türk nyelvek családjának legészakkeletibb ága.

Volt egyszer, hol nem volt, messze-messze Erdélyországtól, ott ahol a Nap orosz földön kél, volt egyszer egy kis falu, a faluban

3 Tajga: Észak-Amerika, Európa és Ázsia északi részein végighúzódnó, az északi sarkot körülvevő, főleg erdőkkel (leginkább tűlevelűekkel, de délebbre lombhullatókkal is) borított éghajlati öv.

4 A világon összesen kb. 600 ezer jakut él, ebből 450 ezren Jakutföldön, a többiek pedig szétszórva a volt Szovjetunió területén és a világ számos országában. Jakutföld második legnagyobb lakossági csoportja az orosz, kb. 41 százalékos arányban. Jakutföld tartományi székhelye a 210 ezer fős Jakutszk.

Jakutföld pozíciója az Orosz Föderáció térképén.

pedig lakott egy fiú, akit úgy hívtak: Anton Demjanov.

Ez az Anton is olyan volt, mint a többi orosz fiú akkoriban: iskolába járt, segített szüleinek a kolhozban, és így teltek-múltak a napjai. A falu is olyan volt, mint egyéb orosz falvak: a határt traktorok szántották, a hatalmas búzaföldeket keskeny fasorok választották el egymástól, és ősszel a vetések fölött varjú-felhők keringtek.

A fiatalok, idősek dolgoztak, viccelődtek, bánkódtak vagy örvendtek – mikor mi adódott. A falut, és általában az életet a párttitkár, meg a Párthoz hűséges vezetők irányították, a rendőrséggel együtt.

És minden így, a megszokott mederben folyt volna tovább, amíg egy napon...

Az emberek valamiről sugdolózni kezdtek, és Anton is meghallotta: valami hívőfélek jöttek a faluba, és aki akart, elmehetett őket megnézni, velük beszélgetni.⁵

5 A XIX. században az oroszországi németek között evangéliumi – mennonita

És Anton, együtt másokkal elment. Sok mindenről hallott ott, ami legbelül a szívét érintette. Olyan dolgokról, amelyekről a kommunisták nem szerették, ha az emberek hallanak: Istenről, és a Bibliáról. Megtanult imádkozni, és rábízta életét a megismert Istenre.

Lassan eltelt az idő, és Anton betöltötte a 18. évét. És ekkor egy napon, egy nagy ifjúsági rendezvényen engedett a felhívásnak, előrement, és beszámolt mindenirányzatú – mozgalom indult, majd átterjedt az oroszjki lakosságra is. A nép stundistáknak nevezte őket (A német *Stunde*: óra szóból, mivel házi bibliaórákat tartottak). A stundista hívőket mind a cári, mind a kommunista Oroszországban keményen üldözték.

A németek betelepítését a Volga mentére 1762-ben Nagy Katalin cárnő kezdte el, a tatároktól elfoglalt nagy sztyeppés területek benépesítése, megművelése céljából. A második világháború idején Sztálin az összes németet az Uralon túlra deportálta és szétszórta. Ott a következő évtizedek során nagy részük eloroszosodott. 1991 után sokan közülük – az erdélyi szászokhoz hasonlóan – áttelepedtek Németországba.

Az Ingyigirka folyó

ki előtt arról, miként lett őbelőle is Jézus követője.

Csak hogy a KGB eközben nem aludt. Besúgókat vegyültek el a résztvevők között, akik mindent árgus szemmel felfigyeltek.

És a megtorlás nem maradt el. A találkozó vezetőit letartóztatták, és velük együtt másokat is, köztük a fiatal Antont.

A magánzárkában jött rá, meny nyire fél. Igen, rábízta magát Jézus-

Anton – akinek különben születésétől fogva nyomorék jobbkezén csak két nagy összenőtt ujj volt – most, a rettentő fájdalom közepette érezte át igazán, meny nyire kiszolgáltatott.

Másnap reggel kiengedték, de ő tudta, hogy a feketelistára került. Mit tegyen? – töprengett.

Lassan egy gondolat érlelődött meg benne: Alekszandr! Már egy ideje hallott e nála idősebb, és hite

Az meghallgatta, majd így válaszolt:

– Fiacskám, ha itt maradsz, lehet hogy elvisz a rendőrség. Kész vagy-e a börtönben is szolgálni, mint ahogy Pál apostol tette? Világosságot kell kérned az Úrtól, fiacskám. De én úgy gondolom, jobb az, ha hitben megállsz Jakutiában, mint hogy idehaza elbukj. Mert nem volna jó, ha a börtönben valami mást mondanál, mint ott, azon az ifjúsági találkozón...

Anton döntött. Összeszedte félretett pénzét, becsomagolt, és először Frunzéba⁶ indult, egy Harold nevű barátjához, majd ezután Novoszibirszkbe⁷ repült, onnan pedig Uszty-Nyérába.

A kb. 10 ezer lakosú Uszty-Nyéra Jakutföld Ojmjakoni járásának székhelye, és a Nyéra folyó torkolatánál épült, ott, ahol az beömlik a Szibériai-tenger felé tartó nagyobb folyóba, az Ingyigirkába.

Már beköszöntött a tél, és Antont, a repülőről leszállva mínusz ötven fok alatti hőmérséklet fogadta, amitől úgy érezte, a feje is szétreped.

Szerencsére már az első szem-

bejövő megmutatta az Alekszandr házat, és a fiú nemsokára a jó meleg szobában, a vacsoraasztalnál ült. Alekszandr, fiatal feleségével, Nadjával együtt szeretettel fogadták.

Az asszony még az otthoni gyülekezetben hallott Alekszandr-ról. Levelezni kezdtek, majd

Jakut gyerekek

ra – de akkor miért retteg ennyire? – gyötrődött. Ekkor a zárka ajtaja megnyílt, és egy hatalmas teremű, vad tekintetű rendőr lépett be. Arcul csapta a fiút, majd öklével teljes erejéből a veséjébe sújtott, úgy hogy az a padlóra zuhant.

miatt büntetőtáborba vitt, majd azután Szibériába száműzött testvéréről. Oly sokszor gondolt rá, és rendszeresen imádkozott is érte.

Talán... de először jobbnak látta mindezt megbeszélni egy idősebb, megbízható testvérrel.

⁶ A volt Kirgiz Autonóm Szovjet Köztársaság székhelye. Ma Biskek néven Kirgizia fővárosa.

⁷ Novoszibirszk az Orosz Föderáció harmadik legnagyobb városa Moszkvát és Szentpétervárt követően. Dél-Szibériában helyezkedik el, az Ob folyó partján.

ideutazott, és feleségül jött hozzá. Anton csodálatra méltónak találta azt, hogy Nadja ilyen körülményeket vállalt el, összekötve életét Alekszandr-al. De ő csak nevetett:

– Ó Anton, hisz sok hívő lány van még rajtam kívül, akik férjhez mentek a száműzetésben levő testvérekhez...

Alekszandr ekkor mesélni kezdett a lágerbeli tapasztalatairól. Valóban, nem volt könnyű életének ez az időszaka, de Isten felhasználta ott is arra, hogy a többi fogvatartottnak bemutassa Istent, őrök pedig hiába fenyegetőztek megtorlással – mintha egy láthatatlan kéz lefékezte volna őket.

Itt most csendben, boldogan, hitben élnek. Hetente egyszer jelentkeznie kell a rendőrparancsnokságon, de ezen felül nem zavarják őket.

Anton már több mint egy hete élvezte Alekszandr és Nádja vendégszeretetét. Közben bejárta a települést is. Órára nagy szükség volt itt, mivel a Nap kb. délben kelt, és már két óra után le is bukott a láthatáron. De azért éjjel sem volt teljesen sötét, hanem egyfajta világosság derengett.

Rénszarvas húzta nárta Jakutiában.

Megismerkedett a furcsa teemetkezési szokásokkal: itt a tehetőben a sírokon szán, azok felett pedig sátor alakban, felül összekötözött hosszú rudakról rénszarvasokoponyák, a fákon pedig körülöttük ruhák, rongyok lógnak.

Egy nap Uszty-Nyéra üzletsora előtt egy rénszarvasfogat kötötte le a figyelmét:

– Milyen szép állatok! És a nárta⁸ is tetszik – szólította meg a szán mellett állót.

⁸ Nárta: a jakutok szánja.

Az öreg jakut mosolygott, és elégedetten szívta trúbkáját.⁹

– De mondd csak apácska, mit csinálsz itt? – folytatta Anton.

– Várom a többieket, akik bent vannak a boltban, és bevásárolnak mindent, ami csak kell a vadászathoz.

– Micsoda?

Anton erre azonnal figyelte.

„Nem is lenne rossz eltűnni most ezek az emberekkel a tajgában, ha netalán itt is keresni kezdene a rendőrség... és talán Istennek is szolgálhatok!”

Rögtön rá is kérdezett:

– Vadászni mentek, apácska...?

– Úgy van, fiacskám.

– Elvinnétek-e engem is?

Az öreg vizsgálódva tekintett rá:

– Hát azt meg tudod-e, hogy néz ki egy puska?

– Hogyne, otthon is vadásztam vadkacsákra!

– És hol vagy itt megszállva?

– Alekszandr-nél.

– Ó...! – Az idős vadász pillantása megenyhült.

– Alekszandr, az jó ember. Ha pedig téged befogadott, akkor te sem lehetsz rossz. Velünk jöhetsz.

⁹ Trúbka: rövid szárú pipa.

Jakut vadász és leterített farkasok

Jakutföld legmagasabb pontja, a Cserszki-hegységben levő 3003 m magas Pobeda-csúcs.

Kezet nyújtott:

– Innokentyijnek hívnak,¹⁰ én vagyok a vadász-brigád vezetője.

Anton ujjongott – örült annak, hogy minden ilyen gyorsan ment.

Másnap reggelre összecsomagolt, elbúcsúzott Alekszandr-tól és Nádjától, majd a megbeszélte találkozóhelyre sietett. A vadászoktól a vadonba való ruhákat kapott: a nadrágot, inget, pulóvert, zoknit magán hagyva, azokra húzta fel a szarvasbőr nadrágot és kabátot, magasszárú szőrmeccsizmát – untit –, a fejére pedig a meleg, rókaprém sapkát. Dupla pár- ujjas és arra rá ujjatlan – kesztyűvel, és az arca köré csavart vastag sállal egészült ki mindez.

Innokentyij mögé ülhetett fel, annak nártájára, majd megkezdődött a sok órán át tartó vágta a másfél méter vastag hóréteg tetején, észak felé.

¹⁰ A kommunizmus évtizedei alatt, a jakutok nagy része orosz nevet vett fel, és az orosz nyelv használata is nagyon elterjedt közöttük.

És ez volt a tűzpróba. Innokentyij időnként hátranézett, hogy lássa: megvan-e még a fiú. A rénszarvasok átlagosan 50 kilométer per órás sebességgel röptették őket a holdfényben fürdő, fagyott tajgán át. A mínusz 50 fok körüli hideg miatt minden zaj – reccsenés, kutyacsaholás – hatalmas robbanásként hatott a levegőben. Vágta közben a nártá

hófelhőt kavart fel, mely beborította a hátul ülő Antont: nemsokára teljesen átfagyott, és ezen felül az útjuk dimbes-dombos terepen, éles kanyarokkal tűzdelt erdei ösvényeken, patakmedreken át vezetett, úgy hogy már csak minden erejét megfeszítve tudott megkapaszkodni a szánban.

A Nap is feltűnt, megtette két órányi lapos útját, majd ismét lebukott. Messze, a cédrus, jegenye- és erdei fenyők fölött feltűnt a három ezer méter magas Pobeda-csúcs. Még néhány erőt próbáló zökkenés következett a magas hóbuckákon át, és a nárták egy erdőben rejtőző vadászház elé kanyarodtak.

Hamar tüzet gyújtottak a tűzhelyre már előre – az előzőleg ott járt vadászbrigád által – odatett fából, majd vacsorát készítettek az ugyancsak odakészített fagyos hús és a tartályban levő jég segítségével.

Vacsora után a vadászok teát meg vodkát ittak, majd mindegyikük pipára gyújtott. Anton majd megfulladt az olcsó dohány fojtogató füstjében, de hát nem szólt semmit.

Gímszarvas

Végül, rövid beszélgetést követően aludni tértek – azaz mindenki végigfeküdt az asztal körüli kemény padokon. Anton a hátán fekvé összekulcsolta kezét, és magában imádkozott. A helyiséget csak a kályha ajtaján kiszűrődő fény világította meg egy kissé, de mielőtt lehunyta volna a szemét, észrevette, hogy az egyik fiatal vadász – a nála csupán két évvel idősebb Kirkojan – csendben figyeli őt.

Reggelre kelve a fiatal jakut meg is szólította:

– Mit csináltál a tegnap este és ma reggel is? Csak az ajkad mozgott: kivel beszéltél?

Anton vívódott magában, majd ezt mondta:

- Imádkoztam
- Az mit jelent?
- Istennel beszélni.

– De Isten hol van? Én sehol sem látom őt!

Asztalhoz ültek, és étkezés előtt Innokentyij levágott egy darab sült szarvashúst, és a tűzbe dobta.

– Miért tette ezt? – kérdezte Anton Kirkojantól.

– A tűzistennek ad enni, nehogy valami bajt hozzon ma ránk a vadászat során.

– A tűz – az egy isten?

– Igen, mégpedig olyan, akit látni is lehet...!

De ekkor már szedelőzködni kellett, és mindenkinek kiosztották a felszerelését. Fegyverük mellé az elejtendő állatok – szarvas, farkas, coboly, stb. – méretéhez való, különböző típusú töltényeket kaptak.

A vadászok nagy szakértelemmel, kb. egy méter hosszú, és 30 cm széles, hátrafele simuló szőrű rénszarvasbőrrel borított sílécen haladva, meg-megállva, és állandóan fülelve haladtak az erdőben. Kutyaik csendben, ugyan-

Jávorszarvas

csak figyelve osontak mellettük. Sikerült is rövidesen elejteniük egy jávorszarvastehenet és egy gímszarvasbikát.

Az állatokat ott helyben megnyúzták, a belsőségeket a hóban elásták, a húst pedig feldarabolták, és a lefejtett bőrrel együtt szánra téve, szálláshelyükre szállították, hogy a vadászház oldalánál erre a célra épített kamrában helyezték el.

A visszafele vezető úton a két fiú újból elbeszélgetett:

– Hogyan lehetséges az, hogy a te Istened nem látható, de mégis itt van?

– Hát úgy, hogy Ő Szellem.

– Hmm... akkor nem különbözik a mi isteneinktől: azok is szellemek.

– De mégis: az én Istenem beszél hozzánk, és a szavai egy könyvben újra meg újra elolvashatók, azért, hogy megtudjuk, mit szeretne tőlünk.

Nehézvértetű jakut harcos

– A mi isteneink is beszélnek hozzánk, csak hogy egyenesen egy emberen, a sámánon keresztül. Például az én nagybátyám is egy nagy sámán-varázsló.

Anton megdöbbsent, de hamar eszébe jutott az Úr ígérete:

„... bízzatok: én legyőztem a világot.” (János 16:33 – az Új Protestáns Fordítás szerint)

Ezután segíteniük kellett a lepakolásnál. Az egyik vadász, aki aznap a szálláshelyen maradt, már várta őket a vacsorával. A férfiak először vodkát, sőt egy-egy korty tömény szeszt is ittak, majd, miután húst dobtak

mindenkit, de az emberkék semmit sem tudtak róla. Ez nagyon rossz volt!

Akkor elmentek egy nagy sámánhoz.

– A testvérekéket megölte egy gonosz ember – mondta nekik a sámán.

– De ki az?

– Ha ezt tudni akarjátok, menjetek be holnap észak fele az erdőbe. Lőjétek le az első baglyot amelyet megláttok, és egyétek meg. Én belevarázsooltam a gyilkos lelkét abba a bagolyba, és ha azt megeszitek, tudni fogjátok, ki az, és erősebbek is lesztek nála.

ket!

Az anyácska nagyon megörvendett. Felkiáltott:

– Azonnal meg kell mondanom a bátyuskátoknak, hogy megtaláltátok és meg is öltétek a gyilkosát!

Erre az anyácska vett egy törölköző-kendő, és megfojtotta magát vele.”

Anton visolyogva hallgatta a történetet:

– Te, Kirkojan, hiszen ez rettenetes volt!

Kirkojan azonban a fejét rázta:

– Semmi különös nem volt benne. Ezek népünk történetei.

– Vannak ma is ilyen dolgok nálatok? – kérdezte ekkor Anton megrökönyödve.

– Némelyek igen, némelyek már nem. Ma már nem szabad senkit sem megölni, mert a törvény tiltja.

Anton végignézett a férfiak széltől-fagytól cserzett komoly arcán: úgy érezte, egyikük sem boldog. Mintha valami titkos félelem emésztene őket.... Ekkor öröm töltötte el: milyen jó, hogy neki nincs szüksége egy varázsló segítségére, és nem kell állandó szorongásban élnie – mert megismerte a világ Üdvöztetőjét...!

Elalvás előtt így imádkozott: „Úr Jézus, segíts meg, hogy elérjem ezeket a férfiakat a te evangéliumoddal!”

A Bajkál-tó legnagyobb szigetének, az Olhon szigetnek a sámánja.

a tűzistennek, evéshez láttak. Vacsora után mindannyian pipára gyújtottak – vágni lehetett volna a füstöt!

Hallgatagon ültek, míg egyikük, Kirill, egy történetbe kezdett:

„Réges-régen lakott itt a tajgán három testvér: kettő harcos volt, egy pedig kovács. Mindhárman szép hajfonatot viseltek. Egy napon a két testvér súlyos harcból tért haza, de testvérüket, a kovácsot nem találták. Kérdezték

A harcosok úgy is tettek. Lenyilazták a baglyot, megették, és már tudták, ki volt a gyilkos. Elmentek hát hozzá, és agyonütötték. Ezután lefejtették a fejbőrét a varkocsával együtt, majd a koponyáját felnyitották, és megették az agyát.

Utána a hajas fejbőrt hazavitték, és megmutatták az anyjuknak:

– Anyácska, íme a gyilkos varkocsa, aki megölte a testvérekén-

Majdnem két hét telt el. Egy reggelen Innokentyij ezt mondta:

– A kutyácskák már nem sok állatot hoznak a fegyverünk elé. Tovább kell költöznünk.

Szedelőzködni kezdtek, és nemsokára egy helikopter jelent meg felettük, majd leszállt a vadászház előtti tisztásra. Ekkor felrakták rá mindazt – bőroket, húst – ami a kamrában volt, és miután a gép eltávozott, ők is elindultak.

Értékes bundájáért vadászott coboly

Negyven kilométerrel arrébb egy másik ház várta őket, és e körül kezdtek el vadászni.

Egy este, vacsora után a vadászok a trúbkájukból pőfékeltek, amikor Kirill egyszer csak megszólalt:

– Fiacskám, eddig csak hallgattál minket: most te mesélj valamit nekünk!

Anton meglepődött, de hirtelen világossá vált benne, mit kell most mondania. Belefogott:

„Amikor Jézus Krisztus e földön járt, sok történetet mondott el. Például, ő óvott attól, hogy az emberek úgy gondolják: ha sok pénzük van, bőven enni-meg innivalójuk és szép nagy házuk, akkor ettől boldogok lesznek. Például, egyszer egy gazdag parasztemberről mesélt, akinek mindene megvolt: állatai, gabonája, gyümölcse, sok földje. Igen, sokat dolgozott és takarékoskodott ahhoz, hogy mindezeket összegyűjthesse. De a hálaadást nem ismerte, és Istenre avagy más emberekre sem gondolt.

– Én lelke – mondta magában egy nap – sok javad van félretéve, sok időre! Egyél, igyál, örvendezzél!

„Én lelke” – mondta ő, nem fogva fel azt, hogy a lelke, vagyis az életünk Istené, és nem a mienk.

S ekkor Isten megszólította:

– Bolond! Ma éjjel elveszítetted életed. Kié lesz hát mindaz, amit magadnak gyűjtöttél?

Ez az ember egész életén át a testét táplálta, de a lelki életével nem törődött. Most pedig egész gazdagságával sem tudta megmenteni a lelkét. Ő úgy tudta, hogy

nagyon gazdag – mégis, szörnyen szegény volt. Így jár mindenki, aki kincseket gyűjt, és nem Istenben gazdag.”

Csend lett a helyiségben, csak a pipák füstje szállt a mennyezet felé – majd egy idő múlva mindenki nyugovóra tért.

Másnap reggel Antont valami arra ösztönözte, hogy bemenjen egyedül az erdőbe. Egy fa alatt térdre borult, és kiöntötte szívét Isten előtt, közbenjárva társaiért.

Egyszer csak neszt hallott: Kirkojan állt mögötte.

– Ki ez a Jézus, aki ilyen történeteket tud mesélni? – kérdezte.

– Ő a legnagyobb Isten, a Mindenható Isten Fia.

Kirkojan bólintott:

– Most már értem. Most már világos, hogyan tud ilyen történeteket mesélni.

– Hogy-hogy?

– Mert csak a mindenható Isten tudja, mi a helyes és mi a helytelen ebben az életben – és ezt a Fiának is tudnia kell, elsősorban neki.

Anton szívét ekkor öröm és hála töltötte el.

Aznapi vadászoknak nem nagyon akaródzott elindulniok: Kirill egy álmot látott, melyben egy asszonyt étellel kínált, de az nem akarta elfogadni. Mindenki izgatott lett:

– Ez szerencsétlenséget jelent!

Végül mégis csak felszedelőzködtek, és behatoltak az erdőbe. Anton és Kirkojan együtt haladtak, amikor egy különös fa elé érkeztek, amelyre mindenféle

Altaji sámán

Evenki sámán

szemetet aggattak: papírfecniket, rongydarabkákat, üvegcserepet, kutyaszőr csomókat...

– Mi ez?

– Ez egy szellem-fa, és ezek a szellemnek felajánlott ajándékok.

– Ezeket nevezed ajándékoknak?

– A fában lakó szellem nem tudja megkülönböztetni, mi a hasznos vagy a haszontalan. De ha nem kap semmit, akkor megharagszik, és bajt küld ránk, avagy nem engedi hogy ma vadat ejtsünk.

Kirkojan ekkor cérnával egy szál gyufát kötözött egy ághoz, majd könyörögni kezdett a húzódozó Anton-nak:

– Adj te is valamit neki! Látnod, Kirill álmát is semmibe vettük, és most a szellemeket is magunkra haragítsuk?!

– Hadd próbáljuk ki, bátyuskám, ki a nagyobb: én most imádkozni fogok Istenhez, hogy mutassa meg neked az Ő hatalmát.

Tovább indultak, de Kirkojan boldogtalannak látszott. Hosszú órák teltek el, miközben a csapat kifáradva bolyongott az erdőben: mintha kisöpörték volna!

– Jobb lett volna Kirill álmára hallgatni, és el sem indulni! – mondták a vadászok. Anton csak annak örvendett, hogy nem tudnak a szellem-fánál történekről is...

Végül Kirkojan megszólalt:

– A te Istened sem hatalmasabb a mieinknél. Lám, hiába imádkoztál: nem volt képes egy szarvast sem küldeni elénk!

Tudod mit gondolok? A mi isteneink az erősebbek! Megharagítottad a fa szellemét, és az ránküldte a szerencsétlenséget, és a te Istened sem tud ezen változtatni!

Anton teljesen le volt törve. Végül perelni kezdett Istennel: „Miért nem küldesz vadat?! Miért nem mutatod meg Magad?! Mindig azt ígérted, nem fogsz cserben hagyni!” – dü

hösködött.

Ekkor hirtelen megdöbbsent: mit csinál? Ő, Anton Demjanov, az esendő bűnös, a vádlottak padjába ülteti Istent? Ő akar Istennek parancsolni? Ha Isten tesz valamit, jól tudja, miért teszi. Hiszen milyen Isten is lenne az, aki az emberek tanácsára szorul?

Ekkor megnyugodott, és a csodálatos halfogás jutott eszébe a Genezáret tavon: akkor is Péter meg a társai egész éjszakán át hiába fáradtak...

Egyszer csak a kutyák szagot fogtak, és izgatottan jelezni kezdtek. Nemsokára meg is pillantottak egy nagy jávorszarvast, elejtették, majd pedig egy újabbat, egy gímszarvast.

– Ez igen! – nevetett Inno-kentyij. – Mára elégedettek lehetünk!

Vacsora után, amikor mindenki újból pipára gyújtott, Innokentyij Antonhoz fordult:

– Fiacskám, mesélj nekünk megint egy olyan történetet, mint a tegnapi!

A fiatalember előtt rögtön világossá vált a téma: a csodálatos halfogást mondta el nekik.

Lefekvés előtt a vadászok még kissé elbeszélgettek, és ekkor Kirkoján közel hajolt Antonhoz:

Szaha (jakut) vadász, 1803

– De a mi isteneinknek is van hatalmuk...

– Igen, azoknak is van – de nem mindenható. Ha én szolgálatba akarok állni, a legnagyobbhoz, a munkaadóhoz megyek, aki a leg-hatalmasabb.

Kirkojan elgondolodott:

– De éppen ez az! Kellek-e én egyáltalán annak, aki a leghatalmasabb? Elég jó vagyok-e neki?

– A Mindenható Isten nem olyan, mint a szellemek vagy az emberek. Ő mindenkinek ezt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik meg vagytok fáradva, és meg vagytok terhelve. És én felüdítlek titeket.”¹¹ Isten Fia nem nevez meg semmilyen feltételt. Te is elég jó vagy számára, Kirkojan, te is odamehetsz Hozzá, mert nem fog téged elutasítani...

Végigdőltek a padon, és Anton, a tűz gyenge világánál mintha valami titkos bizalmat látott volna a barátja tekintetében belopózni...

Eljött a május vége, és a Nap egyre hosszabb ideig sütött. A jég mindenhol felszakadozott, és az áradó Ingyigirka jégtáblákat sodort a tenger fele. A tajga tele lett kis tavakkal, és a vadászok, egyre tovább költözve, most már a madarak elejtésére álltak át.

Egy napon Anton Innokentyij-jel ment ki az erdőbe. Egy nagy szikla alatt a fiú hirtelen megtorpant: emberi csontvázat pillantott meg a sziklafal lábánál. Rémült kiáltására odajött az idős vadász:

– Nincs semmi baj, fiacskám. Gyere csak tovább.

– De mi ez itt?

– Meghalt egy ember, teljesen normálisan. Ez itt a Jávorszarvas-kő. Biztosan onnan ugrott le.

Antonnak a gyomra is kavargott, miközben továbbhaladva, Innokentyij elmagyarázta ezt a szokást: errefelé az idősök, ha már fogytán az erejük és nem tudnak magukról gondoskodni, tudatják családjukkal, hogy most már őseik szellemeihez kívánnak költözni, majd nártájukkal az erdőbe hajtának, vagy csak gyalog indulnak el,

Isten akarata számunkra, de Innokentyij megneszelte, mit akar, és egyre csak elfordította a beszélgetés fonalát.

Egy vasárnapon a vadászok pihenni akartak. Kint a szabadban egyre melegebb, és gyönyörű idő volt. A hosszú, fagyos tél után mindenki a napon szeretett volna lenni, ott pipázgatni, vodkát inni.

– Fiacskám, ma tied a háziszolgálat – mondta Innokentyij.

Anton titokban örvendett ennek. Amikor egyedül maradt,

Jakut fiatalok hagyományos öltözetben

addig, amíg összeroskadnak, és a vadállatok szét nem tépik őket. Avagy levetik magukat egy szikláról, mint például az imént látott ember.

Antonban háborgott a lelke: Innokentyij előtt teljesen normálisnak tűnt az ilyen irgalmatlan vég! A szülők egy életen át szolgálják családjukat, gondozzák, felnevelik gyermekeiket, és a végén nem marad nekik más hátra, mint széttepetni magukat a vadállatokkal, vagy a szikláról a mélybe ugrani!

Szólni szeretett volna ekkor arról, hogy mi is lenne a szerető

elővette az elemmel működő kazettás magnóját, és feltett egy, a szibériai hívő ifúság találkozájáról szóló kazettát. Még hangzott a bevezető ének, melyet Anton a saját hangjával is kísért, amikor egyszer csak nyílt az ajtó, és belépett Kirkojan. Leült a padra, majd figyelmesen hallgatni kezdte a műsort.

Fiúk és lányok számoltak be arról, miként jutottak hitre Jézusban, versek hangzottak el, majd újra meg újra énekek. Azután Igehirdetés következett. A prédikátor hívta a hallgatóit, álljanak Jézus oldalá-

Jakut vadászok elejtett kacsákkal

ra, Aki a Golgotán kiontott vérével szabaddá tette az utat Istenhez...

Már elhalkult az utolsó ének, s a kazetta lejárt. De Kirkojan mozdatlanul, elgondolkodva ült tovább a padon. Egyszer csak megkérdezte:

– Én is kapcsolatba kerülhetek Jézussal?

– Természetesen – válaszolta Anton, aki szinte kiáltani szeretett volna az örömtől.

– De mit kell tennem?

– Valld meg bűneidet, ahogyan azt az előbbi fiatalok tették, és kérd, segítsen meg hűségesen követned Őt.

Kirkojan bólintott, majd térdre ereszkedett. Anton is követte őt. A jakut fiatalember akadozva, majd egyre folyékonyabban kiöntötte szívét Isten előtt, megvallotta bűneit, majd hálát mondott, és megköszönte Jézusnak az érte hozott áldozatát, a békét és az örömet, amelyet szívébe adott.

Anton is imádkozott, majd felálltak. Kirkojan kihúzott az inge alól egy zsinórt, amelyen karmok és fogak lógtak:

– Teljesen az Úr Jézusé akarok lenni, Neki élni, és nem magam-

nak! Nincs szükségem többé a vadász-dicsőségláncomra!

Majd letépte és a földre dobta azt.

Anton, felmérve e lépés jelentőségét, szorosan átölelte Kirkojan:

– Testvérem...!

Tovább telt az idő, és folyt a vadászat. Akár télen volt – csak immár fordítva történt – most az éjszaka volt nagyon rövid: a Nap csupán két órára nyugodott le. A két fiatal közötti barátság eközben elmélyült, s ugyanakkor a többi vadász előtt sem maradt rejtve a Kirkojanban végbement változás.

Egy reggel Innokentyij félrehívta Antont, és kerülő szavakkal, de végül tudtára adta azt, hogy el kell mennie.

Antonban minden berzenkedett

a gondolatra: már olyan csodásan érezte itt magát, tapasztalva Isten állandó vezetését! De amikor Innokentyijre nézett, rájött arra, hogy a döntése már megszületett, és az idős vadász nem olyan ember volt, akinek ellent lehetett volna mondani.

– Már holnap elindulsz Cohiverszk fele, fiacskám. Onnan Verhojanszkba mész, onnan pedig hazarepülsz. Kirill veled megy.

Anton bánatába öröm is vegyült: végül nem volt hiábavaló idejövetele – egy lélek elfogadta a drága Üdvözítőt! Eszébe jutott otthona is, szülei, a gyülekezete: milyen szép is lesz elmesélni nekik mindent, és együtt öröendezni Isten jóságának!

Másnap fájó szívvel búcsúzott el Kirkojantól, és megígérték egymásnak, hogy tartani fogják a kapcsolatot.

Az út nagyon nehéz volt, de szerencsére Kirill, tapasztalt vadász lévén, ismerte a vadon fortélyait. Süppedős lápokon, rengetegeken, folyókon keltek át, a szabadban aludtak, és néha vadat lőttek maguknak. A legveszélyesebb kalandjuk akkor volt, amikor

Szibériai barnamedvék

egy ott talált csónakkal a folyóra szálltak, és hirtelen medve állta útjukat. A lövést elhibázták, és végül Kirill az ordítva rátámadó medve nyitott torkába dobta a vadászkését, majd fejszéjével az állat mögé kerülve, több, tarkójára mért csapással leterítette.

Anton Kirillel is megpróbált a hitről beszélgetni, de az öreg ezt válaszolta:

– Maradj te a te isteneidnél, és én az enyéimnél. És én megmondom most neked fiacskám, mit mondogattak a többiek, amikor te nem voltál jelen: „Ez az Anton csak hallgasson az ő Istenéről. Mi a mi isteneinknél akarunk maradni, és nem akarunk úgy járni, mint Kirkojan.”

Hetekbe telt, amíg a két vadász Verhojanszkba ért. Itt elbúcsúztak egymástól, és Anton visszarepült szülőföldjére.

Eközben Kirkojan is hazaérkezett Uszty-Nyérába. Családjá örömmel fogadta, majd asztalhoz ültek, és édesapja egy darab húst dobott a tűzbe.

– Hála legyen az isteneknek, hogy megőriztek, fiacskám! – mondta.

De Kirkojan hallgatott, és ez annyira feltűnő volt, hogy apja rá is kérdezett:

– Mi van veled? Nem tetszik hogy megköszönjük az isteneknek azt, hogy megőriztek a vadászat során?

– Nem ellenzem hogy köszönetet mondjunk Istennek.

Az apa ekkor gyanakodva rákérdezett:

– Istennek? *Melyik* istenre gondolsz te egyáltalán?

– A menny és föld alkotójára: Jézus Krisztusra és az Atyjára.

– Ez azt jelenti, hogy egy másik vallásra tértél át?

Döbbent csend, majd hosszú vita következett. Apja nagyon

Fiatal jakut férfi

megharagudott, és amikor látta, hogy Kirkojan nem tágit, megfenyegette, hogy el kell mennie örökre otthonról.

– Reggelre várom a válaszodat! Édesanyja ekkor négyszemközt igyekezett őt meggyőzni, azzal érvelve, hogy a nagybácsi, a sámán ezt hallva megátkozza Kirkojant, és az átok ráterjed majd az egész családra:

– Te tudod, hogy a sámánoktól függ az áldás és az átok. Ha ennél a Jézusnál maradsz, állataink megbetegszenek, nem lesz jó aratásunk, és a vadászaton szerencsétlenség fog érni. Ezért viselkedik így édesapád. Hagyd hát el ezt az egész új hitet!

Nehéz vívódás következett, de Kirkojan, aki már átadta életét Megváltójának, végül nem volt képes visszalépni. Reggelre kelve be is számolt dönté-

séről édesapjának, aki a dühtől vörösen kiáltotta:

– Kifelé, és sose gyere vissza! Többé nem vagy a fiam!

Kirkojan kiment a házból, és első útja szerelméhez, Domnához vezetett. Egymást átölelve sétáltak, és a fiú beszámolt a törté-

Jakut lány

Jakut sámán napjainkban

tekről. A lány először nem vette a szívére a dolgot, ám amikor jobban átgondolta az egészet, lassan elengedte a fiút.

– Mi történt, Domna? Te sem szeretsz már többé...?! – képedt el Kirkojan.

– De igen, de... nagybátyád, a sámán, tudom hogy meg fog átkozni, és akkor az átok a te új családodra is áterjed...

Szemét lesütötte, és egy idő után megfordult, otthagya a lesújtott fiút.

Kirkojan most értette meg, mit jelent Krisztusért vállalni a szegyet és az elutasítást – és azt is, hogy népet milyen erősen kötözték meg a szellemi hatalmak.

Ezután egy 30 kilométerre levő tóhoz költözött. Itt kunyhót bérelt, ahol nyugodtan olvashatta a Bibliát és imádkozhatott, s ugyanakkor a következő hetekben halászatból élt. Azonban állandóan névtelen, fenyegető levelekre bukkant:

„... térj vissza, apáid hitére, más-képp eltűnsz a föld színéről. Ennek így kell lennie, nehogy másokat is eltévelyíts” – állt az egyikben.

Egy idő után észrevette, hogy a halászok kerülnek a vele való beszélgetést, vagy csak csípősen felelnek vissza. Másrészt úgy tűnt, állandóan figyel valaki messziről, a bokrok mögül.

Végül annyira ránehezedett a magány és a szorongás, hogy levelet írt Antonnak:

„Kérlek, gyere minél hamarabb! Egyedül vagyok és félek!”

Amint a levelet kézhez kapta, Anton azonnal repülőre szállt. Már vége fele járt a rövid, szibériai nyár, amikor Uszty-Nyérába érkezett. Kirill az elején örvendett a találkozásnak, de amikor Kirkojan új lakhelyéről érdeklődött, csupán elmagyarázta hol van az illető tó, de azután már nem kívánt tovább vele beszélni.

A kis halásztelepre érve, bárkitől kérdezősködött, úgy tűnt, senki sem hallott a Kirkojan nevű ifjúról. Már teljesen tanácstalanná vált, amikor egy fiatalembert megszólítva, az félrevonta, és elárulta neki:

– Kirkojan halott!

Elmesélte, hogy hiába is figyelmeztették, egy viharos napon mégis kimerészkedett a tóra, és

valószínűleg beleesett és megfulladt, mert többé nem látták... csak a csónakját találták meg, amott a sziklánál.

De Anton érezte, hogy itt huzugság rejlik: Kirkojan sokkal tapasztaltabb volt, mintsem ilyesmi megtörténhetett volna vele.

De ez volt a barátság ára. Kezdetben az Antonnal, majd később az Anton Üdvöztetőjével való barátságának.

Mi tudjuk: Kirkojan már nem szemved. Elhagyta e gonoszsgal telt világot, hogy majd azon a dicső napon hű Megváltója oldalán lépjen be, az üdvözültek és vértanúk seregében, a mennyei hazába.

Kirkojan bizonyágtétele és korai halála magvetés volt. Évek múltán mások is elfogadták Uszty-Nyérában Krisztust, és történetét világszerte sokan elolvasták – mint ahogyan most te is, kedves mese-hallgató.

Legyen e történet mindannyiunk áadására és üdvösségére!

A mai Kalotaszegi Mese alapja **Erich Schmidt-Schell: Kirkojan** című könyve volt (Evangéliumi Kiadó, Budapest, 2007).

Összeállította: **J.E.**

Függelék

Sámánizmus

Hoppál Mihály¹² szerint a sámánizmus olyan hiedelemrendszer, amely magában foglalja az istenekről való tudást, a bennük és a sámánikus panteon segítő szellemeiben való hitet. E hitrendszer részei a bizonyos szö-

¹² Hoppál Mihály (született 1942-ben Kassán, a mai Szlovákiában) Széchenyi díjas etnográfus és folklorista, a Magyar Tudományos Akadémia kutatója.

Kedves Olvasók!

Szeretnék-e jobban megismerni a Bibliát?

A *Sola Scriptura* levelező Bibliaiskola segíthet Önöknek ebben.

A két éves levelező tanfolyam révén az Ó- és Újszövetség mind a 66 könyvét és az azokban rejlő tanítást behatóan tanulmányozhatjuk, megerősödve ezáltal Istenbe vetett hitünkben, s ugyanakkor Isten és felebarátaink iránti szeretetben.

A gyengén látóknak vagy a látássérülteknek hangkazettás Bibliát biztosítunk.

Mind a tanfolyam, mind a segédanyagok ingyenesek. A tanfolyamot sikeresen elvégzők diplomában részesülnek.

Feliratkozás:

1. Telefonon: 0741 059 177, László Jenő.
2. Postai levél útján:
Sola Scriptura Bibliaiskola,
str. Cuza Vodă nr. 12, Cluj-N.
3. E-mail-ben:
cluj@solascriptura.ro

Hirdetés

Kedves Kalotaszegiek!

Szeretettel várom Önöket kolozsvári, Hajnal negyedi rendelőmben bármilyen fogászati problémával.

Cím: Str. Observatorului nr 7, földszint (a Tordai út előtti utolsó buszmegálló mellett).

Dr. Filep Zsuzsa, fogorvos.
Programálás: a 0743 782 773-as telefonszámon.

Az uráli nyelvcsaládhoz tartozó nyelveket beszélő népek („uráli népek”) közül a magyarokon kívül számos nép kultúrájának voltak sámánisztikus vonásai. Még a XX. században is létezett a szamojéd népek sámánizmusa (különösen a sokáig elszigetelt nganaszanoknál).

A lappok sámánizmusa a kora modern kori hittérítés és a szintén ekkor jelentkező gazdasági változások következtében fokozatosan megszűnt, írásos emlékek azonban vannak. Az obi-ugor népeknél is a szibériai sámánizmus klasszikus példáit lehetett gyűjteni még a 19. században is.

A többi uráli nép esetében a sámánizmusnak csak emlékei mutathatók ki, nem úgy, mint Szibéria keletebbi részein található tunguzoknál, jakutoknál, evenkiknél, eveneknél, kamcsadálóknál, burjátoknál, csukcsoknál és még fellelhető a ma már nagyon megcsappant számban élő jukagiroknaál is.

A Bajkál-tó szinte minden népénél jelentős szerepet tölt be, mint *Szent-tenger*. Egyes rajzok és mondák hasonlósága alapján kapcsolatot lehet vonni az ősmagyarok és e messzi vidéken élő népek, pl. burjátok és jakutok között.

(Forrás: Wikipédia)

Kedves Olvasók!

A 2019 május – 2020 április időszakra a *Kalotaszeg Reménye* havilap minimális előállítási költsége **25 lej**, melyet lapterjesztőinknek lehet átnyújtani e hónaptól kezdődően. Köszönjük hogy eddig is velünk tartottak, és az Úr áldását kívánjuk mindenki számára.

Kalotaszeg: *Nádasmente:* Kisbács, Szucság, Méra, Vista, Türe, Mákó, Bogártelke, Daróc, Inaktelke, Egeres-Gyártelep, Egeres-falu, Jegenye. *Peremvidék:* Kajántó és Györgyfalva. *Havasalja és környéke:* Szászfenes, Magyarlóna, Magyarfenes, Tordaszentlászló, Léta, Gyalu, Magyarapus, Kiskapus, Gyerővásárhely. *Felszeg:* Gyerőmonostor, Körösfő, Sárvásár, Nyárszó, Bánffyahunyad, Kalotadámos, Jákótelke, Magyarvalkó, Kalotaszentkirály, Magyarókerke. *Alsószeg (Almás vidéke):* Ketesd, Bikal, Zsobok, Sztána, Farnas, Kispetri, Nagypetri, Váralmás, Bábonny, Középlak, Zsombor.

Kalotaszeg Reménye

Szerkesztő: **Jancsó Erik**

Tel: **0749 021 935**

E-mail:

kalotaszegremeny@ gmail.com

Minden eddigi lapszám elolvasható és ingyenesen letölthető a

www.kalotaszegremeny.ro honlapról.

Postacím: 400 107 Cluj-Napoca (Kolozsvár), str. Cuza Vodă (Postakert utca) nr. 12 (szám)

Bankszámla: Asociația „Pro Scriptura”. Conturi Banca Transilvania: RO 72 BTRL RON CRT 0383 906 901 (lejbén), RO 22 BTRL EUR CRT 0383 906 901 (euróban).

ISSN/ISSN-L: 2501-3041

Készült: a *Viața și Sănătatea* Kiadó nyomdájában (Cernica út 101, Pantelimon, Ilfov megye)

A *Kalotaszeg Reménye* egy magánkezdemenyvezésű havilap, amelynek révén az élet különböző területeit szeretnénk megvilágítani a Szentírás által, ez utóbbi jobb megismerésével együtt, kiemelve egyúttal Kalotaszeg keresztényi és szellemi értékeit is (templomok, tájak, reprezentatív épületek, Istent dicsőítő irodalmi alkotások, stb). Ugyanakkor, mivel az *Igemagyarázatok a szerkesztő és a szerzők személyes meglátását tükrözik*, bizonyos tekintetben különbözhetnek egyik vagy másik történelmi Egyház vagy egyéb felekezetek álláspontjától.

Bármikor szeretettel várjuk visszajelzéseiket, megjegyzéseiket és kérdéseiket telefonhívás, SMS, e-mail avagy postai levél útján, a fenti címeiken. Levél esetén a borítékra kérjük írják rá:

Kalotaszeg Reménye

Ha másképpen nem jelöljük, akkor a Bibliái idézetek a *Károli Gáspár* fordításból valók.

